

Curierul ADVENTIST

**CÂND
VINE
REVENIREA?**

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Ernest Szász,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modân, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Paul Csavdari

Tehnoredactare: Liliana Dincă

Coperta: Dragoș Drumaș

Concept grafic: Ovidiu Floria

Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,

str. Labirint 116,

Oficiul poștal 20,

cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

3	Editorial
Iubim venirea Lui?
Gabriel Dincă
4	Devoțional
Mari soluții la mari probleme
Emilian Niculescu
7	Spiritual
„Iarăși va să vie cu mărire!”
Nelu Dumitrescu
9	Teologie
Când vine revenirea?
George Uba
12	Misiune
Răspuns la criza asiatică
Simona Crenguța Tobă
14	Reflecții
Pe cont propriu
Cornel Dărvășan
16	Stil de viață
Creștinii și stima de sine
Arla Caraboolad
19	Experiențe
De la cititori
20	Reportaj
Sfaturi la pâraiele lui Ruben
Gabriel Dincă
22	Diverse
Declarația Comitetului Executiv al Uniunii
23	Diaspora
Prima Biserică Adventistă de limbă română
pe meleagurile britanice
Marian Aramă
24	Pagina pastorului
Avem și noi „Masa și Meriba” noastră
Cornel Maftai
26	Pagina copiilor
Să spunem „mulțumesc!”
Trudy Morgan Cole
27	Misiune
Camerun, țară dragă
Marius Necula
30	Știri
31	De la inimă la inimă
Refrenul fericitei nădejdi
Teodor Huțanu

Iubim venirea Lui?

Inainte de a încheia călătoria sa pe acest pământ, apostolul Pavel și-a exprimat în câteva cuvinte credința și speranța care i-au călăuzit și hrănit întreaga viață. „Știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce l-am încredințat până în ziua aceea” (2 Tim. 1, 12). „Căci eu sunt gata să fiu turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape. M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiți venirea Lui” (2 Tim. 4, 6-8)

A doua venire a lui Isus – o nădejde plină de bucurie

Apostolul Pavel nu vorbește aici despre acea moarte liniștită de la sfârșitul vieții, ci de așteptarea execuției sale. Cu toate acestea, înaintea morții, el nu a arătat supărare sau descurajare, ci optimism și o speranță vie în întâlnirea cu cel mai bun prieten, Domnul Isus. „Apostolul privea spre marea veșnicie, nu cu nesiguranță sau cu teamă, ci cu o nădejde plină de bucurie și cu o așteptare plină de dor ... Gândurile și nădejdiile lui sunt concentrate asupra celei de a doua veniri a Domnului său. Și atunci când sabia călăului coboară și umbrele morții se adună asupra martirului, ultimul său gând care îi străfulgeră mintea, gând care va fi și cel dintâi în marea dimineții a redeșteptării, a fost acela de a-L întâmpina pe Dătătorul Vieții, care îi va ura bun venit în bucuria celor binecuvântați” (Ellen White, *Faptele Apostolilor*, pag. 426-427, ed. 1994).

O lecție extraordinară de credință și de dăruire. O predică trăită, care exprimă pacea și atmosfera cerului în sufletul său. Dar ceea ce mi-a atras în mod deosebit atenția asupra acestui pasaj biblic nu a fost martiriul apostolului, deși lucrul acesta spune foarte mult despre credința lui, ci faptul că Dumnezeu va oferi cununa neprihănirii „tuturor celor ce vor fi iubiți venirea lui”. Apostolul Pavel, când ne vorbește despre cununa vieții, nu pune accentul pe „așteptarea venirii” Domnului Hristos, ci pe „iubirea venirii Lui” – pe cei care așteaptă cu iubire revenirea Sa. Lucrul acesta m-a condus la câteva întrebări: Iubesc eu venirea Lui? Se poate vedea această iubire în viața mea?

Dragostea față de Isus ne pregătește pentru cer

Este greu să aflăm ce iubim? Încercați numai să faceți o scurtă evaluare a vieții dumneavoastră și vedeți despre ce vă place să vorbiți cel mai mult, cu ce vă ocupați timpul în general și ce domină gândurile dumneavoastră. Dacă am iubi „venirea Domnului”, lucrul acesta ar trebui văzut în modul cum folosim timpul, cum folosim banii, cum ne alegem prietenii – deci aproape în orice amănunt al vieții noastre.

Privind la apostolul Pavel, descoperim că dragostea sa față de Isus și adevărul Său i-a schimbat întreaga concepție despre viață, i-a adus bucurie și speranță, l-a ajutat să-i înțeleagă și să-i iubească pe oameni, i-a schimbat întregul sistem de valori. „Lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos ... Pentru El am pierdut toate, și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos” (Fil. 3, 7-8). Dragostea cerească a fost acea forță care i-a dat putere să treacă peste toate încercările vieții și l-a pregătit pentru cer.

Este vreo diferență între cei care așteaptă venirea Lui și cei care iubesc venirea Lui?

Desigur, toți creștinii, prin crezul care îl au, sunt așteptători ai revenirii Domnului Hristos, dar nu toți iubesc venirea Lui. Pentru unii, revenirea Domnului Hristos este privită ca un eveniment extraordinar, însoțit de teribile judecăți ale sfârșitului, dar pentru adevărații așteptători ai Domnului Hristos nu există perspectivă mai glorioasă și mai fericită decât aceea a revenirii Mântuitorului. Nu darurile Sale contează, ci viața și persoana Sa. Venirea Sa răspunde tuturor aspirațiilor umane și va fi soluția tuturor problemelor noastre. Ceea ce contează nu sunt declarațiile doctrinare, ci trăirea exprimată în viața de fiecare zi. Iar cei care sunt îndrăgostiți de Cel care vine vor iubi venirea Lui.

Ce-ar fi dacă Isus ar veni săptămâna acesta? Ar fi o veste bună sau o veste rea? Ai fi gata să-L întâlnești sau acest gând te-ar face să te simți neconfortabil? Cum ai reacționa, dacă ai auzi vocea lui Isus, astăzi? Răspunsul pe care l-ai putea da la aceste întrebări te-ar ajuta să-ți dai seama cât de mult iubești venirea Lui.

Gabriel Dincă,
redactor-șef, „Curierul Adventist”

Mari soluții la mari probleme

Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra." (Mat. 6,33)

EMILIAN NICULESCU

Acest devoțional a fost prezentat la deschiderea lucrărilor Comitetului Executiv al Uniunii, de la Stupini, Brașov, 30 martie 2005.

Autoritatea cea mai competentă în materie de religie, cât și în stabilirea priorităților vieții, a așezat în capul listei tuturor căutărilor și străduințelor cele două obiective: Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui. De fapt, am putea spune că cele două se reduc la ultima, deoarece condiția intrării în Împărăția lui Dumnezeu este obținerea neprihănirii Sale. Pe lângă avantajele inefabile, pe care le implică intrarea în Împărăția lui Dumnezeu (ceea ce se subînțelege refacerea tuturor lucrurilor în starea lor inițială), neprihănirea lui Dumnezeu înseamnă refacerea chipului lui Dumnezeu în om. Urmărirea acestor ținte, conform spuselor lui Isus, înseamnă obținerea tuturor celorlalte lucruri pe deasupra, ca pe un bonus. Este asemenea intenției de a conduce un vehicul cu multe roți. Ar fi foarte dificil să încercăm să conducem fiecare roată în parte. E suficient să conduci o singură roată, volanul, și obții controlul asupra tuturor. Dacă ar fi să urmărim dobândirea virtuților creștine în mod separat, am fi în postura unui păstor al unei turme de capre, care aleargă continuu să le aducă în staul pe cele pierdute, dar în timp ce readuce câte o capră – cu mari eforturi – constată că din staul lipsesc celelalte. De câte ori nu ni s-a întâmplat așa! De aceea avem nevoie de o asemenea strategie care, prin urmărirea unui singur obiectiv, să le obținem pe toate. Și tocmai aceasta ne oferă Domnul Isus Hristos prin textul amintit mai sus.

Se povestește despre un tânăr care s-a remarcat în războaiele purtate de regele țării. La sărbătorirea victoriei, împăratul a fost înștiințat despre actele de vitejie ale tânărului soldat și și-a propus să-l recompenseze într-un mod exemplar. L-a chemat la palatul său și i-a spus, așa cum fac capetele încoronate de obicei, că îi va oferi chiar și jumătate din împărăție. Răspunsul tânărului l-a uimit. Tânărul a spus că nu solicită jumătate din împărăție, ci se va mulțumi cu mâna fiicei sale. Regele s-a exprimat astfel: „Văd că nu ești doar viteaz, ci și foarte înțelept, pentru că în felul acesta ți-ai asigurat moștenirea întregii împărății. Cred că un asemenea tânăr viteaz și înțelept merită o astfel de recompensă.”

Neprihănirea lui Dumnezeu ca învățătură și experiență

În strategia pe care ne-o propunem pentru actualul mandat, încredințat de Dumnezeu prin biserică, vrem să punem un accent deosebit pe neprihănirea lui Dumnezeu atât ca învățătură, cât și ca experiență pregătitoare în vederea mântuirii.

Accentul pus pe neprihănirea lui Dumnezeu este în armonie cu învățătura Bibliei și a Spiritului Profetic. În Împărăția lui Dumnezeu vor fi persoane care nu au citit niciodată Biblia, care nu au participat niciodată la serviciile de închinare ale bisericii, unii care nu au ținut Sabatul, dar nu va fi nimeni care să nu fi trăit experiența neprihănirii prin credință, chiar dacă nu a știut că ea se numește astfel. Iată câteva citate ale Spiritului

Profetic care subliniază importanța neprihănirii prin credință:

„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea lui și celelalte lucruri vi se vor da pe deasupra”. Acesta este primul mare obiectiv: Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea lui Isus. Celelalte obiective, care trebuie atinse, să fie secundare față de acesta”. (Ellen White, *Mărturiu*, vol. 1, pag. 516)

„... dar știu acest lucru, că bisericile noastre mor din lipsă de învățătură cu privire la subiectul neprihănirii prin credința în Hristos. ...” (Ellen White, *Slujitorii Evangheliei*, ed. 2004, pag. 223)

„Solia neprihănirii lui Hristos trebuie să răsune de la un capăt al pământului până la celălalt, pentru a pregăti calea Domnului. Aceasta este slava lui Dumnezeu care încheie lucrarea îngerului al treilea.” (Ellen White, *Mărturiu*, vol. 6, pag. 25)

Însă chiar dacă privim doar la acest singur obiectiv – neprihănirea lui Dumnezeu – noi cei din valea păcatului, a infirmităților spirituale și morale, ne punem aceeași întrebare ca și psalmistul: „Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica pînă la locul lui cel sfânt?” (Ps. 24,3). Ne bucură că Biblia nu notează doar întrebările fundamentale ale existenței noastre, ci oferă și răspunsuri corespunzătoare. Același psalm arată că starea aceasta după voia lui Dumnezeu este un dar al Cerului: „Acela va căpăta binecuvîntarea Domnului, starea după voia Lui, dată de Dumnezeul mîntuirii lui. Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele, și voi locui în Casa Domnului până la sfârșitul zilelor mele.” (Ps. 24,5.6)

Observăm că singurul lucru care ni se cere este să-L chemăm și Să-L căutăm pe Dumnezeu. Astfel se obține acea neprihănire pe care noi o numim neprihănirea atribuită sau socotită. Întrebarea de mai sus ne amintește de alte două pasaje biblice care conțin întrebări similare: „Păcătoșii sunt îngroziți, în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuși, cari zic: ‘Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?’ ‘Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?’ Cel ce umblă în neprihănire, și vorbește fără

vicleșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să nu audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii ca să nu vadă răul” (Is. 33,14.15) și: „Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt? – Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia lui Dumnezeu, și spune adevărul din inimă.” (Ps. 15,1.2)

Urmărind cu atenția formularea întrebărilor, constatăm o succesiune logică: „Cine va putea să se suie...?” „Cine va putea să rămână...?” și „Cine va putea să locuiască?” Iar

„Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu în aruncarea slavei omului în țărână și înfăptuirea, în favoarea omului, a ceea ce el nu este în stare să facă prin propriile puteri. Când oamenii își văd propria nimicnicie, ei sunt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos.”

(Ellen White, *The Faith I live by*, pag. 111)

dacă privim la răspunsuri, constatăm că „suirea” la această înălțime se obține în dar, iar pentru a putea „rămâne” și „locui”, trebuie să umblăm în neprihănire. Pare o logică inversă, deoarece pentru a te sui nu trebuie să faci nimic, pe când pentru a rămâne și a locui trebuie să umbli în neprihănire. De fapt, aceasta este îndreptățirea împărtășită, care, de fapt, este tot darul lui Dumnezeu. Dar vom explica aceste lucruri în cele ce urmează. Să pornim de la etimologia termenilor biblici care se referă la neprihănire. Corespondentul ebraic este „*tedek*”. Termenul acesta sugerează ideea unui cântar cu două brațe, care se află în echilibru. De o parte a cântarului, se așază unitățile de măsurat, iar de cealaltă parte, realizările omenești. Neprihănire înseamnă echilibrul perfect între cerințele lui Dumnezeu și realizările noastre. Neprihănirea

prin credință dă răspunsul la această problemă atât de complicată: Cum e posibil să echilibrăm cerințele lui Dumnezeu? Termenul grecesc din Noul Testament „*dikaosune*” (neprihănire) este derivat din verbul „*dikazo*”, care înseamnă „a împărți”, iar de aici – cuvîntul „*dike*”, care înseamnă dreptate, deoarece calitatea dreptății este aceea de a da fiecăruia ce i se cuvine.

Avem sau nu avem merite?

Deși aceste explicații sunt interesante, ele nu ne ajută în înfăptuirea neprihănirii prin credință. Niciodată realizările noastre nu vor putea echilibra cerințele lui Dumnezeu. Niciodată nu vom reuși să ne „împărțim” în așa fel, încât să dăm fiecăruia ceea ce i se cuvine. De aceea vreau să introduc definiția inspirată a Spiritului Profetic, care oferă soluția: „Ce este îndreptățirea prin credință? Este lucrarea lui Dumnezeu în aruncarea slavei omului în țărână și înfăptuirea, în favoarea omului, a ceea ce el nu este în stare să facă prin propriile puteri. Când oamenii își văd propria nimicnicie, ei sunt pregătiți să fie îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos.” (Ellen White, *The Faith I live by*, pag. 111)

Iată cum are loc această „aruncare la pământ a slavei omului”! Îndreptățirea prin credință este darul lui Dumnezeu. Darul acesta este complet. Nu trebuie să facem nimic nici pentru a-l obține, nici pentru a-l completa. Putem să-l acceptăm sau putem să-l refuzăm. Să începem să desfacem acest cadou care se numește îndreptățire prin credință. **Mai întâi, este credința.** Încă de la început se naște întrebarea: Ce este credința? Este produsul omului sau face parte din darul lui Dumnezeu. În Efeseni capitolul 2, vers 8, avem răspunsul: „Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu”. Constatăm că, așa după cum copiii au capacitatea de a iubi fără să fie învățați să iubească, ei au și capacitatea de a crede. Dar înțelegând că această capacitate a credinței este darul lui Dumnezeu, nu ne mai putem lăuda, spunând că noi am fost oameni credincioși și am pornit pe acest drum al credinței.

Singurul nostru merit este că am folosit acest dar al lui Dumnezeu.

Al doilea cadou este pocăința. Și în dreptul acestei experiențe se naște întrebarea dacă ea este produsul omului sau este tot darul lui Dumnezeu. În Faptele Apostolilor capitolul 11, vers.18, găsim răspunsul la această întrebare: „Dumnezeu a dat deci neamurilor pocăința ca să aibă viață”. Ca urmare, nu mai putem spune că noi am fost credincioși și apoi ne-am pocăit, ci putem fi doar recunoscători pentru această experiență oferită de Dumnezeu în dar. În cartea *Calea către Hristos*, se arată că pocăința oamenilor este formală și determinată de teama de pedeapsă, este pocăința lui Cain și a lui Iuda. Pe când pocăința oferită de Dumnezeu înseamnă detestarea propriilor fapte care Îl răstignesc pe Domnul Isus Hristos. În timp ce David își vedea mărirea vinovăției sale și considera că pedeapsa este dreaptă, Cain se plânga de faptul că pedeapsa este prea mare. **În final, ajungem la capitolul faptelor.** Faptele sunt produsul nostru sau și ele aparțin lui Dumnezeu? Răspunsul Bibliei este categoric în Efeseni 2,10: „Căci noi suntem lucrarea Lui, am fost zidiți în Isus Hristos pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”. De aici reținem explicația că faptele bune sunt pregătite de Dumnezeu mai dinainte, iar meritul nostru este acela că am umblat în ele. Poate tocmai faptul că faptele sunt un dar al lui Dumnezeu este cel mai puțin evident. Toți suntem tentați să credem că faptele noastre bune ne aparțin. Aș dori să folosesc o

ilustrație simplă. Ionel împlinește 6 ani și părinții lui au acceptat să sărbătorească ziua lui de naștere împreună cu prietenii și colegii de la grădiniță. În ziua și la ora stabilită, sărbătoarea începe. Totul este pregătit și durează mai multe ore. La plecarea oaspeților, cine este mai fericit decât Ionel! El dă buzna în camera părinților și exclamă fericit: Toți au fost foarte bucuși, le-am dat de mâncare, le-am dat sucuri și le-am dat și jucării! Are dreptate sau nu Ionel, în ceea ce spune? Și da, și nu. Cine a dat, de fapt? Ionel sau părinții lui? La fel se întâmplă și cu noi, copiii lui Dumnezeu. Dacă nu am avea sănătate, dacă nu am avea un surplus, dacă nu am avea cui să dăm, toate aceste fapte ar rămâne nefăcute. Deci nici cu faptele nu ne mai putem lăuda după ce am înțeles îndreptățirea prin credință. Iată că acest dar ne-a luat toată slava și a aruncat-o în țărână. Cu ce mai rămânem? Cu absolut nimic. Este de fapt ceea ce spune și Scriptura în Galateni 6,3: „Dacă vreunul crede că este ceva, măcar că nu este nimic, se înșală singur”. Îndreptățirea prin credință determină adevărata modestie, diferită de modestia falsă. Modestia falsă înseamnă conștientizarea faptelor meritorii, doar că nu e frumos să le trâmbițezi. Le-ai făcut, dar nu le popularizezi. Modestia adevărată înseamnă recunoașterea că Dumnezeu le-a pregătit, iar noi am fost doar instrumentele de care S-a folosit pentru realizarea lor. Această convingere, că valoarea noastră este zero, are avantajul că ne imunizează față de orice fel de jignire. De obicei, și certurile sunt iscate de dorința de a fi cineva.

Depășirea limitelor umane

Până la acest punct, s-a realizat prima parte a definiției Spiritului Profetic cu privire la îndreptățirea prin credință – aruncarea în țărână a gloriei omului. Ce este în spatele cuvintelor: „realizarea a ceea ce nu puteam face prin propriile puteri”? Răspunsul este simplu: dependență totală de Dumnezeu. Doar cel care este convins că este nimic va depinde în totul de Dumnezeu. Este falsă afirmația pe care, uneori, o folosim și o practicăm, dacă ne facem partea noastră, Dumnezeu va face restul. Aceasta ar însemna că, pe măsură ce ne dezvoltăm, avem nevoie tot mai puțin de Dumnezeu, iar când vom ajunge desăvârșiți, vom fi cu totul de sine stătători. Evident că această afirmație este falsă.

Tocmai în această direcție țintea și prima ispită cu care a fost atacat omul. Satana i-a promis o înțelepciune care îl va face în stare să cunoască și binele, și răul, încât să nu mai depindă de Dumnezeu. Îndreptățirea prin credință ne conduce înapoi la experiența dependenței de Dumnezeu. Studiul Bibliei ne arată că marii bărbați ai Bibliei au greșit atunci când au găsit soluții considerate de ei bune, fără a depinde de Dumnezeu. Aceasta a fost greșeala lui Avraam când s-a căsătorit cu Agar, aceasta a fost greșeala lui Iosua când a acceptat propunerea de a intra în legământ cu gabaoniții. Viața lui Isus Hristos este o exemplificare a legăturii pe care creștinul trebuie s-o păstreze în permanență cu Dumnezeu, în toate problemele sale. În cazul crizei ivite cu ocazia nunții din Cana, când a fost solicitat să rezolve problema vinului, Isus dă mai întâi un răspuns negativ, pentru ca apoi să săvârșească minunea transformării apei în vin. De asemenea, cu ocazia unei sărbători, frații lui de corp L-au întrebat dacă Se va sui sau nu la Ierusalim. Mai întâi, a răspuns nu, iar mai târziu s-a suit. Domnul Hristos Se consulta în toate problemele cu Tatăl Său. Iată succesul aflării faptelor în care trebuie să umblăm, iată secretul reușitei pe care nici o forță de pe pământ n-o poate bloca. „Pot totul în Hristos care mă întărește.”

Emilian Niculescu, secretar,
Uniunea Română

„IARĂȘI VA SĂ VIE CU MĂRIRE!”

NELU DUMITRESCU

VĂ SPUNE CEVA acest titlu? Desigur, este una dintre cele mai impresionante declarații ale

crezului creștin. Doctrina celei de a doua veniri traversează Biblia de la un capăt la celălalt. Ea a fost motivația și stimulentele tuturor celor care au iubit revenirea lui Isus și i-a însoțit pe primii creștini în predicarea lor de-a lungul și de-a latul pământului. Această doctrină a încălzit inimile celor care, în vremuri tulburi, își așteptau eliberarea, a oferit hotărâre și tenacitate celor care au zăcut în temnițele umede ale Imperiului Roman și a luminat și a hrănit credința martirilor care au mers din temnițe la moarte, cântând privilegiul de a se împărtăși de suferințele Mântuitorului.

Venirea lui Isus pentru a doua oară a provocat imaginația și devotamentul compozitorilor de imnuri, pe care noi le cântăm astăzi cu atâta apatie și nesiguranță. Înlăcărarea scriitorilor biblici care au descris acest eveniment este inegalabilă. Declarațiile lor inspirate ne impresionează și pe noi, cei de astăzi, cu imaginile lor de o măreție impresionantă.

Experiența celor din anii 1843-1844 a fost declanșată de convingerea fermă că Domnul Isus revine în curând. Predicarea impetuoasă a acelor care primiseră o iluminare spirituală pentru timpul acela a reamintit lumii, care uitase, că Domnul Isus avea să Se arate în toată măreția și slava Sa.

Atunci s-a născut o mișcare care avea să zguduie lumea cu această veste bună. Ceea ce a constituit bucuria, speranța, așteptarea glorioasă și viziunea credincioșilor de acum o sută șazeci și ceva de ani a fost preluat de cei care

au continuat să creadă, să se pregătească și să aștepte.

Ce conținut aveau imnurile alcătuite de compozitorii acelor zile? Să ne reamintim de convingerea profundă, de dorul și de certitudinea lor, care le-au însoțit mărturia:

Vine Isus, vine curând, vine Isus în curând sau

El vine, vine, iată-L vine iar; în curând ne va lua la El.

Cu glas de Apocalipsă, ei au dat de știre lumii că a venit ziua cea mare și au readus

în realitatea prezentă ceea ce era gata să fie uitat sau denaturat.

Timpul s-a scurs și mulți s-au născut și au trecut la odihnă, având convingerea că Isus avea să vină chiar în timpul vieții lor. Și Domnul n-a venit.

Ne găsim în anul de har 2005. Istoria ultimei sute de ani este copleșită de dovezile apropierei revenirii Domnului. Ne-am obișnuit să cercetăm pământul, marea și cerul după semnele împlinirii făgăduinței Sale.

Întregul subiect al revenirii Sale este prea vag în mintea celor mai mulți dintre noi, deși credem că ea este aproape. Am ajuns să privim a doua venire a Domnului Hristos ca pe o doctrină abstractă și nu ca pe o realitate puternică, cu care ne vom confrunta. Pentru mulți, ea a devenit ceva obișnuit, până acolo încât mintea noastră nu mai cuprinde toată măreția ei. Revenirea Sa are mai înainte de toate o măreție fizică de neconceput pentru mintea omenească.

Oamenii de pretutindeni ar trebui să ne cunoască nu numai ca pe un popor al Său, care crede în apropiata revenire a lui Isus, ci și ca pe un popor cu adevărat fericit

Pregătirea pentru revenirea Domnului nu este legată de o anumită perioadă sau de o anumită dată.

– o fericire care nu ne părăsește în mijlocul dezorientărilor vieții. Și aceasta ar trebui să producă asupra tuturor convingerea că un popor care poate fi atât de bucurios și fericit în mijlocul încercărilor lumii are o solie care merită să fie cercetată. Argumentul unei fizionomii care radiază o viață plină de bucurie și de speranță va produce întotdeauna un efect sigur asupra vieții altora.

Te cunosc cei de aproape și vecinii doar ca pe un simplu membru al unei biserici care crede că a doua venire a lui Isus este aproape sau ca pe cel mai fericit și plin de bucurie dintre toți vecinii?

Îl mai așteaptă oare oamenii de astăzi pe Domnul să revină în mărire? Mai este viața lor influențată și impresionată de acest adevăr atât de actual? Mai este pentru ei acest eveniment fericita speranță creștină? Mai este ea așteptată să se producă astăzi? Atât de multe s-au aglomerat asupra lor, încât așteptarea aceea nerăbdătoare a slăbit.

Impactul pe care l-a avut această solie asupra generațiilor trecute se mai simte destul de rar. Cum stăm cu pregătirea? Și aceasta cunoaște o curbă descendentă. Nu mai avem timp de pregătire... sau o amânăm până în ajunul revenirii Domnului. Și cum revenirea nu are o dată exactă în calendarul nostru, nici pregătirea nu mai este ceva urgent. În aer plutește o avertizare solemnă: „Fiți gata, căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.”

Pregătirea pentru revenirea Domnului nu este o glumă. Nu este ceva de care să ne amintim când și când. Nu este doar una dintre doctrinele bisericii. Aceasta înseamnă

o atitudine hotărâtă și constantă de pregătire cu grijă și nerăbdare, astfel ca, la revenirea Sa, să ne găsească gata pentru cer. „Să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă îndată când va bate la ușă”.

Vorbiți ca niște oameni care așteaptă, lucrați ca niște oameni care așteaptă, citiți ca niște oameni care așteaptă, îmbrăcați-vă ca niște oameni care așteaptă, petreceți timpul liber ca niște oameni care așteaptă, mâncați ca niște oameni care așteaptă, așteptați ca niște oameni care așteaptă. Cu alte cuvinte, întregul program zilnic, toate preocupările, toate aspirațiile să fie ca ale unor oameni care-L așteaptă pe Domnul să vină.

„Și aceasta, cu atât mai mult cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm; este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut”.

Pregătirea pentru revenirea Domnului nu este legată de o anumită perioadă sau de o anumită dată. Nu se face în salturi. Într-o oarecare măsură, este legată de ziua de astăzi. Dacă nu sunt gata astăzi, nu voi fi pregătit nici la a doua venire.

Puneți-vă întrebarea: Ce aș face, dacă aș avea de trăit numai astăzi sau numai săptămâna aceasta? Mai întâi, m-aș asigura că sunt împăcat cu Dumnezeu. M-aș cerceta ca să mă asigur că nici un păcat ascuns nu s-a instalat în inima mea, care să mă îngrozească în ziua învierii. L-aș ruga pe Dumnezeu să-mi cerceteze adâncimile sufletului, ca să nu se găsească vreo cale nelegiuită pe care n-am părăsit-o. M-aș

cerceta să văd dacă mi-am împlinit toate promisiunile făcute Domnului, dacă nu cumva L-am jefuit în zecimi și daruri. Cum m-aș putea ridica în ziua învierii să mă întâlnesc cu Domnul, dacă aș ști că am reținut cele ce îi aparțin Lui? N-aș dori să-mi sfârșesc zilele vieții pământești cu conștiința că L-am înșelat pe Domnul în problema financiară.

Dacă aș avea de trăit numai o zi sau numai o săptămână, m-aș asigura că am dat mărturie pentru Domnul meu. Când mă voi întâlni cu Domnul în ziua cea mare, bucuria întâlnirii cu El va fi, într-o mare măsură, cântărită prin credincioșia și sinceritatea cu care L-am mărturisit aici, pe pământ.

După ce m-am asigurat că totul este în ordine cu Dumnezeu, voi încerca să văd dacă și relația cu semenii mei este bună. Sunt sigur că, dacă aș mai avea de trăit numai astăzi, nu aș fi atât de încet în ceea ce privește vindecarea unei răni făcute cuiva. M-aș cerceta dacă mi-am achitat toate datoriile, astfel încât să nu fiu nevoit să traversez strada pentru a evita întâlnirea cu un creditor. Dacă aș ști că zilele îmi sunt numărate, aș căuta să fiu mai atent și mai politicos în cămin și cu frații și surorile din biserică. Aș cultiva acel vocabular care să mă pregătească pentru conversația cerului.

Dacă aș mai avea de trăit doar astăzi, inima mi-ar fi îndreptată spre valorile veșnice și aceasta n-ar mai lăsa loc pentru mândrie și vanitate. Dacă lucrurile ar sta așa, conversația mea s-ar ocupa mai puțin cu lucrurile trecătoare și mai mult cu cele cerești. Ceea ce facem astăzi, s-ar putea să hotărască soarta noastră pentru toată veșnicia. Ce folos are viața, toate activitățile noastre religioase, toate exercițiile noastre spirituale, dacă nu ne pregătesc pentru întâlnirea cu Dumnezeu?

Și nu uitați, noi trăim doar o zi – astăzi. Ne mișcăm între două zile de aur; cea de ieri, care s-a dus pentru totdeauna și cea de mâine care s-ar putea să nu vină niciodată. Isus așteaptă astăzi să fie Prietenul meu, dorește ca astăzi să fiu gata pentru cer, căci El este gata să vină în mărire. Așteaptă-L astăzi, așteaptă-L în fiecare zi de har, așteaptă-L până va reveni! El nu va lipsi de la întâlnire. Nici tu să nu lipsești!

Nelu Dumitrescu, pastor pensionar

Când vine revenirea?

GEORGE UBA

Urma un film de groază pentru adolescența mea rebelă. Chiar în biserică.

Și asta, ori de câte ori omul care pretindea că deține date profetice se urca să predice. Privirea lui era tristă și nefericită.

Începea așa: „Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?” (1 Petru 4,17)

Fraților, judecata a și început. Suntem în momentul judecății de cercetare. De aproape o sută douăzeci și cinci de ani. Și dumneavoastră, și eu stăm liniștiți în scaunele acestea, fără să ne dăm seama că trăim cel mai solemn moment. Poate să-mi spună cineva momentul când este chemat la bara judecății? Poate să-mi spună vreunul dintre dumneavoastră când trece îngerul judecății și consemnează în dreptul fiecăruia verdictul: salvat sau pierdut? Nimeni. Și dumneavoastră stați și cântați liniștiți, veniți și plecați de la biserică senini, râdeți și glumiți fericiți, mâncați după poftă, ca și când judecata încă nu a început. Dar, stimații mei, trebuie să vă spun adevărul: mulți din această biserică poate că de mult au fost judecați

„Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă de la casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu?”

(1 Petru 4,17)

și ei nu știu. Poate că eu, poate că dumneavoastră. Nimeni nu știe, decât Tatăl din ceruri. Nu uitați: 'Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.' (Ecl. 11,14). Ați mărturisit toate păcatele în fiecare zi? Ați cerut iertare pentru ele? A fost vreun păcat nemărturisit? Dacă ieri a fost ziua judecății dumneavoastră, cum a fost această zi înaintea lui Dumnezeu? Mai avem foarte puține zile de har. Pentru unii, nu mai există nici un strop. Vă dați seama 'ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă...?' (2 Petru 3,11) Terminați cu minciuna și cu păcatele preferate. Poate că mai este salvare pentru unii dintre noi. Îngerul judecății se plimbă printre dumneavoastră, dar nu-l vedeți. Domnul vine curând, ca un hoț. Acum este timpul să vă predați lui Dumnezeu cu tot ce aveți. Măine poate e prea târziu."

De-abia mai respiram. Dacă sunt pierdut? Numai în săptămâna care a trecut am spus vreo zece minciuni. Unele nemărturisite. Dacă îngerul pierzător m-a judecat și a încheiat dosarul meu? De ce mai vin la biserică? Ce rost mai are să cânt cântece religioase și să spun „amin” la rugăciune? De ce să mai citesc Biblia și lecțiunea de copii? Ce sens are să spun poezii la programul muzical? De ce să mai lipsesc sâmbăta de la școală și să-mi scadă nota la purtare, dacă n-am trecut examenul credinței? Sincer,

după o asemenea predică, nu voiam să vină Domnul pe norii cerurilor. Odată mi-au dat lacrimile de spaima posibilei mele pierderi. Dar aveam și eu o judecată: nu are rost să mai vin la biserică! Cu o tinerețe amenințată continuu nu poți trăi!

Timpuri noi, predică veche

Chiar așa, doriți să revină Domnul Hristos cât mai curând? Dar ce facem cu judecata care nu știm când va fi în dreptul nostru? Vorbim mai mult despre harul uimitor și despre îndurarea lui Dumnezeu.

Am întrebat în câteva dintre bisericile noastre dacă știe cineva când este judecat și nimeni nu a avut răspuns.

Atunci cum puteți să stați pe scaunele bisericii liniștiți și să cântați imnul „Atâta har” când, de fapt, dumneavoastră și cu mine poate că am fost examinați? Și mai spuneți că judecata este o veste bună! Demonstrați!

Imaginați-vă că eu și doamna mea ne pregătim pentru Sabat.

Acceptați faptul că suntem creștini buni. Facem fapte ale credinței, studiem zilnic, ne rugăm pentru alții și ne străduim să trăim ca în prezența lui Dumnezeu. Dar vineri seara ne certăm. Poate că de douăzeci de ani nu ne-am certat, dar atunci a pornit vijelia. Să zicem că o învinuesc de lipsă de tact și de tachinare supărătoare. O fac cum îmi vine la gură: „Tu totdeauna vrei să ieși în evidență cu scene de morală și de critică. Niciodată nu te-ai lecuit de boala de a mă face să mă simt inferior și inutil. O hibă urâtă pe care ai luat-o din familia ta. Nu cred că ai lecure. Nici nu vreau să mai discut!” Ea își cere iertare, iar eu nu-i acord nici o șansă. „Degeaba, că tot ca tine faci!” îi dau eu replica. Și în seara aceea, frații mei, vine judecata. Trece îngerul și finalizează dosarul meu. Duminică, îmi dau seama de greșeala mea și-mi cer iertare. Dar deja am fost judecat. Întrebarea este: sunt salvat sau sunt pierdut?

În câteva ocazii, am primit următoarele răspunsuri: „Domnul știe dinainte că veți cere iertare și judecata se face în funcție de ceea ce veți fi, chiar dacă atunci, la trecerea îngerului judecății sunteți certat cu soția. Adică, frate, veți fi salvați!” Sună bine, dar cum va fi raportul îngerului, din acea vineri

seară? Nu spunem noi că judecata Domnului trebuie să ne găsească împăcați cu El? Ei bine, la judecata de vineri seara, nu se poate spune că eram împăcat cu El. Și nici cu doamna mea.

Alt răspuns: „Cu tot respectul pentru dumneavoastră, totuși nu veți fi salvat”. Un răspuns onest și susținut de cei mai mulți. Asta este. După faptă și răsplată.

Și un alt fel de răspuns: „Nu trebuie să ne punem asemenea întrebări. Este treaba lui Dumnezeu. Este taina Lui”. Pofitim? Nu am dreptul să știu dacă sunt salvat sau nu? Nu e de ajuns că nu știu când trece judecata prin dreptul meu și vreți să-mi luați și dreptul de a ști cum voi fi evaluat? Cum scrie în Carte și cum citești în ea?

Declarații uimitoare

Încă mai este confuzie în legătură cu acest subiect. Și multă neliniște. Cuvântul Scripturii ne întâmpină cu niște afirmații care ne descumpănesc și ne recheamă la verificarea temeliilor crezurilor noastre. Dar ce vești?

De exemplu: „Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna” (Isaia 1,18). Interesant. O judecată care ne invită pentru clarificare și rezolvarea păcatelor noastre prin iertare. Și chiar ne roagă să nu intrăm în panică. Ba chiar să realizăm un moment al unei bucurii eliberatoare.

O altă surpriză: mântuirea vine prin judecată și dreptate. Tot profetul Isaia ne aduce o veste cu care nu am fost atât de obișnuiți să procesăm demersul credinței noastre: „Sionul va fi mântuit prin judecată, și cei ce se vor întoarce la Dumnezeu, în el, vor fi mântuiți prin dreptate” (Isaia 1,27). Adică salvarea noastră este adusă de ceea ce până acum ne aducea groază, după concepția noastră: judecata!

Cine credeți că mai face judecata care salvează? Nu vă vine să credeți! Evrei 4,12: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțurile și gândurile inimii”. Nu îngerul pierzător este cel care face judecata, ci Cuvântul adevărului.

Dar ce ziceți despre har? Chiar și el face o judecată în vederea mântuirii. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie,

așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos" (Tit 2,11-13).

Argumentul care ne procură judecată și cunoaștere totală prin Duhul Sfânt completează strategia de investigație a Mântuitorului: „Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 2,10).

Evangelhia ne îndreaptă atenția către judecata de fond, de cercetare, care nu are nici o conotație a fricii și a spaimii că vom fi pierduți. Judecata se face de Domnul nostru, cu ajutorul harului Său, al Duhului Său Sfânt, al iertării nemeritate și al Cuvântului care cercetează orice ungher al ființei noastre, ca să ne ajute să ne dăm seama de starea reală de păcătoșenie și să ne pună în atenție oferta Mântuitorului: mântuirea, ca dar acordat celor care se lasă judecați.

Vestea bună este că judecata pe care o desfășoară astăzi Răscumpărătorul nostru este îndreptată în totalitate spre salvarea noastră și nu spre surprinderea greșelilor și executarea noastră. Mai sunt două lucruri de clarificat și scap de teroarea din timpul adolescenței.

Conferință de presă în cer

O declarație șoc pe care Tatăl o face cu privire la lucrarea Domnului Hristos: „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului...” (Ioan 5,22,23). Și acum minunea: „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede a și fost judecat...”.

Isus nu S-a ocupat de clasarea celor buni și de contabilizarea celor pierduți pentru veșnicie. N-a purces la o judecată executivă, ci la o judecată prin credință, adusă de Cuvânt și de har. El vrea ca lumea să fie mântuită prin El, ca urmare a judecății mântuitoare. Respingerea acestei confruntări cu Mântuitorul aduce judecata executivă, care nu face obiectul judecății de cercetare, ci este o lucrare a mileniului. Domnul Isus împreună cu toți sfinții mântuiți vor avea la dispoziție o mie de ani pentru a deschide fiecare dosar al

celor care nu au recurs la judecata eliberatoare. Confuzia care plana asupra multor creștini sinceri se datora faptului că ei făceau analogie între judecata de cercetare și judecata din timpul mileniului. Pentru cei vii, care au intrat într-o relație de cunoaștere și de credință cu Mântuitorul, în atenția cerului nu este examinarea fiecăruia pentru a stabili în ce parte se înclină balanța. E o exprimare antică a judecății. Lucrarea judecății Fiului este aceea de a mântui, și nu de a se grăbi să surprindă necredințioșia celor care oscilează în adevăr. El face toate investițiile harului „ca oricine crede în El să nu piară”. Lucrarea de mijlocire în Sanctuar este elocventă în a defini caracterul acestei judecăți de investigare.

Doar un aspect mai trebuie lămurit și pacea va fi deplină în suflet. Tinerețea trebuie răscumpărată din temerile ei nejustificate.

Surpriza e că nu e... surpriză

Criza cea mare vine din faptul că nu știu când voi fi judecat. Spaima adolescenței mele. Și, în urma imaginarii conflict cu doamna mea, întrebarea revine: dacă voi fi judecat în timp ce mă cert, voi fi pierdut? Tentația este să ne ocupăm de ultima parte a întrebării. Dar problema nu este dacă voi fi pierdut sau salvat, pentru că întrebarea este greșită. Și, la orice întrebare greșită, răspunsul este greșit. Întrebarea reală este: Dumnezeu ne surprinde cu judecată neanunțată și inopinată? Acesta este caracterul Lui? Să ne prindă în cursă? Aceasta este dreptatea Lui?

Să ne uităm cu atenție la ceea ce spune apostolul Pavel: „Însăși Duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu”.

(Rom. 8, 16). Deci noi trebuie să știm în orice clipă nivelul la care operează judecata lui Dumnezeu. Ceea ce trebuie să știm e faptul că această judecată nu este un eveniment, ci un proces pe care Cuvântul, Duhul Sfânt, harul mântuitor cu iertarea nemeritată lucrează ca lumina asupra plantei. Isus nu vine să ne surprindă, ci ne anunță clipă de clipă intenția Lui. Deci imaginea judecății care vine când nici nu gândim nu este biblică și nici potrivită cu caracterul Celui Sfânt. Noi suntem judecați acum. Și mâine, și poimâine, prin lucrarea de a ne confrunța cu slava Domnului, „și suntem schimbați din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3,18). Aceasta este judecata care duce la mântuire. Atâta timp cât conștiința mea se frământă și dorește înnoire în Hristos Domnul, Mijlocitorul nostru lucrează cu toate resursele harului, prin judecata Lui, pentru creșterea în credință și pentru obținerea deciziei finale a predării noastre. Nici gând să intervină arbitrar și să pună capăt unei credințe care șovăie și să rostească judecata finală executivă. Iar cei care nu doresc o oglindire în harul mântuitor nici nu înțeleg nevoia de a fi judecați pentru a fi salvați. Dacă le-ar fi teamă de judecată (chiar și în înțelesul greșit al judecății), ar fi un lucru bun, pentru că i-ar preocupa starea lor spirituală. Dar cum această temă nu intră în dezbaterile vieții lor, se poate spune că aceste suflete au și fost judecate, în aspectul final. (Ioan 3,18)

Întrebarea terifiantă pe care o auzeam acum mai bine de treizeci și cinci de ani poate să fie pusă fără să mă mai îngrozească: „Poate să-mi spună cineva momentul când este chemat la bara judecății?” Îmi dați voie să răspund? Da, știu! Isus ne descoperă judecata mântuitoare în fiecare zi până prinde în mod desăvârșit chip în noi. Revenirea lui Isus pe norii sufletelor noastre este deja venită. Nu mai urmează decât o formalitate: imaginea revenirii pentru ochii noștri fizici. Și o veste: a murit profetul judecății-surpriză! Asta da veste!

George Uba, director, Departamentul Școala de Sabat/ Lucrare Personală, Uniunea Română

Răspuns la criza asiatică

SIMONA CRENGUȚA TOBĂ

26 decembrie 2004 a fost o zi dramatică, ce va rămâne mult timp în amintirea întregii lumi. Cutremurul produs în Oceanul Indian, la 160 km depărtare de coasta asiatică, cel mai mare din ultimii 40 de ani, a dat naștere la o puternică zguduire a scoarței terestre, egală, potrivit unor experți, cu efectul unui milion de bombe atomice, asemenea celei de la Hiroshima. Rezultatul a fost dislocarea unui volum colosal de apă, iar valuri uriașe, de tip tsunami, de peste 10 metri înălțime, cu o viteză de 500 km pe oră, au izbit puternic țărmurile și au spulberat tot ce le-a stat în cale.

Criza este generală. Oamenii au rămas fără adăpost, fără sursă de hrană, fără echipament de lucru, fără îmbrăcăminte, fără nimic, iar în multe cazuri, nici măcar cu trupurile neînsuflite ale celor dragi.

Cadavrele intrate în putrefacție au reprezentat în permanență sursa principală pentru epidemii. Escavatoarele au săpat gropi comune pentru morții împrăștiați. Mirosul greu a păstrat mult timp vie amintirea coșmarului. Peste tot era bocet, vaiet... Orfani, văduve, bătrâni își plâng încă morții și viața.

Rețeaua ADRA a reacționat prompt. În Bangkok, Thailanda, doar la o săptămână după eveniment, a fost constituit un Centru de Comandă

care să coordoneze răspunsul pe care rețeaua îl dă acestui dezastru. Echipelile de lucru s-au prezentat la fața locului. S-au făcut studii, s-au evaluat nevoile, s-au făcut calcule, estimări, apeluri umanitare. Copiii, femeile însărcinate, persoanele în vârstă și cei care și-au pierdut membrii familiei sunt acum în centrul atenției.

ADRA Thailanda a distribuit unui spital obiecte de uz personal și i-a oferit asistență pentru aproximativ 3.000 de oameni. ADRA India a oferit păături, containere cu sticle de apă, năvoade, alimente. În insulele Andaman au fost distribuite haine și materiale pentru adăposturi. ADRA Spania, sprijinită de Guvernul Spaniei, a acționat în Indonezia printr-un transport aerian de alimente (lapte de soia, tofu, cereale), păături și 40.000 de tablete pentru purificarea apei. Tot în Indonezia, ADRA Cehia, sprijinită la rândul ei de Guvernul din Cehia, a trimis un transport aerian cu obiecte sanitare și de igienă personală. De asemenea, biroul ADRA Indonezia a coordonat

o echipă de experți medicali din spitalele din regiune pentru a oferi servicii victimelor de pe coastă. ADRA Germania a acționat în Sri Lanka, oferind medicamente pentru 90.000 de oameni, reprezentând necesarul pentru o lună de zile. Acestea sunt doar câteva exemple de acțiune a rețelei ADRA în zonele calamitate.

Eforturile concentrate ale rețelei și activitățile de până acum susțin afirmația lui Charles Sandefour, președintele ADRA Internațional, aflat la fața locului: „În timp ce noi, accentuăm atât de des diferențele dintre oameni, această tragedie ne demonstrează că împărtășim același spirit de solidaritate umană”.

Biroul ADRA România și-a unit eforturile cu cele ale rețelei. În lunile ianuarie și februarie a.c., a fost lansată campania națională de strângere de fonduri: „Răspuns la criza asiatică”, pentru care a fost deschis un cont bancar special.

Spot-uri radio, emisiuni radio și TV, cu participarea directorului ADRA România, Emil Jigău, au transmis oamenilor nevoia existentă. În urma acestor apeluri, persoane fizice, societăți comerciale, dar în mod deosebit membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea au donat peste 110.000 USD. Suma a depășit cu mult așteptările și demonstrează nu doar efortul financiar, ci mai ales împreună-simțire. Dimensiunea acestor fonduri ne responsabilizează pentru direcționarea banilor, astfel încât nevoile beneficiarilor să își găsească răspunsul așteptat. În vederea sprijinirii unui număr cât mai mare de beneficiari, fondurile colectate vor fi multiplicare prin

sistemul de cofinanțare, în colaborare cu alți parteneri. Astfel, alături de birouri din rețeaua ADRA, de organizații neguvernamentale și de unele guverne din afara țării, ADRA România va răspunde nevoilor celor aflați acum în situații critice.

Un prim proiect a fost deja început în cursul lunii ianuarie, deși în acel moment aveam doar estimări în ce privește sumele ce urmau a fi colectate. Proiectul se desfășoară în Sri Lanka, regiunea Hambantota, una dintre zonele cele mai grav afectate de dezastru. Aici are loc prima intervenție a biroului ADRA România, alături de alți parteneri din rețea și asociația elvețiană „Lanțul Solidarității”. Decizia Consiliului Director al ADRA România, pentru ca prima acțiune să aibă loc în această zonă, a fost luată atât după ce au fost analizate informațiile de la fața locului, puse la dispoziție de către ADRA Sri Lanka, cât și în urma unei vizite efectuate de Alexandre Gasser, directorul ADRA Elveția.

Astfel, situația până în acest moment indică 30.718 de morți, 14.573 de răniți, 4.939 de dispăruți, 834.849 de rămași fără adăpost, 212.223 de familii afectate, 103.753 de case distruse. Numai în regiunea Hambantota, partea de sud a țării, 28.785 de persoane sunt găzduite în amenajări temporare. În urma acestui dezastru, infrastructura apei potabile a fost complet distrusă.

Proiectul, desfășurat în această zonă, cu un buget de peste 720.000 USD, la care participă și ADRA România, își propune să prevină incidența bolilor cauzate de lipsa apei potabile, prin asigurarea necesarului de apă pentru 5.000 de familii (aproximativ 20.000 de persoane). Principalele activități constau în instalarea a 1.000 de tancuri de apă, de câte 2.000 de litri

fiecare, aprovizionarea cu clorură pentru a avea certitudinea că apa adusă prin conducte este potabilă, aprovizionarea cu 50 de pompe manuale, aprovizionarea cu containere de apă de 2 de litri pentru fiecare familie și realizarea unui instructaj de bază pentru igienă personală.

Parteneri în acest proiect sunt birourile ADRA din Belgia, Luxemburg, Portugalia, Franța, Slovacia, România, Elveția și organizația elvețiană „Lanțul Solidarității”.

Charles Sandeffour, președintele ADRA Internațional, declara despre aceste acțiuni următoarele: „Sunt extrem de încântat și de mândru de ceea ce face personalul ADRA în Sri Lanka. Acești oameni lucrează cu inimile și cu suflurile lor pentru a crea un impact pozitiv asupra celor afectați de această tragedie. Apa, care le-a distrus viețile, îi adună acum la un loc.”

Eficiența echipelor ADRA care lucrează la acest proiect de asigurare a apei potabile, oferind zilnic mii de litri de apă curată miilor de oameni, este demonstrată prin faptul că, până în prezent, în această regiune nu a fost înregistrată nici o epidemie.

Pe lângă acest proiect de refacere, de răspuns la nevoile imediate ale oamenilor, politica ADRA include și proiecte de dezvoltare pentru zonele calamitate, acțiuni pe termen lung. Astfel, alte două proiecte, pentru India și Somalia, au fost aprobate de Consiliul Director al ADRA România. Aceste proiecte se află acum în faza de analiză, de negociere cu parteneri din Elveția și Thailanda, pregătind astfel o intervenție cât mai eficientă. În India, proiectul își propune să permită familiilor strămutate accesul la servicii de educație primară, sănătate și facilități sanitare, cu scopul de a contribui la reabilitarea acestora. În Somalia, aproximativ 5.400 de persoane vor fi sprijinite pentru a-și relua cursul normal al vieții, prin asigurarea echipamentului necesar pentru pescuit, o barcă pentru fiecare familie – a echipamentului casnic necesar, asigurarea necesarului de îmbrăcăminte și recipiente pentru stocarea apei potabile.

Aceste nevoi găsesc rezolvare datorită bunăvoinței donatorilor. Generozitatea cu care aceștia au răspuns la apelul făcut a surprins încă o dată. Suntem recunoscători, pentru că există încă oameni care dovedesc interes și pentru nevoile celor aflați în situații critice. Mulțumim celor care au ales ADRA pentru a veni în ajutorul victimelor valurilor tsunami și care, prin gestul lor, au oferit nu doar bani, ci și speranță.

Rapoartele ulterioare, despre modul de administrare a fondurilor colectate, vor dovedi că alegerea lor a fost bună și că împreună suntem mai aproape de nevoile celor aflați în suferință.

Simona Crenguța Tobă, coordonator programe, ADRA România

Pe cont propriu

**CORNEL
DĂRVĂȘAN**

Azi, după atâția ani, mă întreb dacă am face și pentru Domnul ce făceam pentru președintele iubit. Defilam, cântam, fără să pretindem nimic. Era la mijloc frica de

ERAM ÎN CLASA A ȘASEA. La festivalul „Cântarea României”, Școala Generală Macea trebuia să se prezinte cu un cor format și modelat de doamna profesoară de muzică. Eu trebuia să cânt la vocea a doua. Programul era foarte riguros și trebuia să fim foarte atenți la tot ce cântăm, pentru că îi cântam președintelui iubit, soției sale, academician de renume mondial, și partidului care ne ocrotea copilăria. Dar copiii, tot copii. Într-un moment de neatenție, profesoara ne-a spus: „Trebuie să învățați aceste cântări atât de bine, pe de rost, încât, dacă vă trezește cineva noaptea din somn și vă întreabă versurile cântecului 'Pionierii României', să răspundeți:

Pionierii României,
Șoimii patriei în zbor,
Vă trimit cu bucurie,
Florile iubirii lor.
Pe pământul vitejiei,
Ne sunt anii fericiți
Ceaușescu și copiii
Sunt prin dragoste uniți...

În epoca de aur,
pe plaiul milenar,
noi suntem viitorul,
al patriei vlăstar.
Purtăm la piept și-n inimi,
În avântul zbor,
Cravata purpurie
Cu fald de tricor'."

Vedeți, nici până astăzi n-am uitat. Chiar dacă m-ar fi trezit cineva în miez de noapte, aș fi știut. Fiecare în parte trebuia să știe cuvintele. Nu în grup, așa era mai ușor. Răspunderea era a fiecăruia. La Festivalul „Cântarea României”, organizat pe o scenă special construită, cântai și nu-l auzai pe cel de lângă tine. Fiecare era pe cont propriu.

persecuție. Dumnezeu însă nu procedează așa. Dar să știți că responsabilitatea personală rămâne. M-a impresionat un verset care mi-a schimbat viziunea despre lucrare: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn. Fiți întotdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și cu teamă” (1 Petru 3,15).

Aș vrea să ne gândim puțin la expresia „Fiți întotdeauna gata!” Asta înseamnă disponibilitate atemporală. Nu contează când, la timp și ne la timp, oricând să fii gata pentru Domnul. „Frate, hai și fă o rugăciune!” „Nu pot, găsesc pe altcineva, sunt obosit!” sau „Frate, ai putea să vii cu mașina 10 km în acest Sabat, la grupa de la ..., că nu are cine să meargă și avem câțiva membri și acolo!” „Pentru mine, Sabatul e Sabat, eu mă odihnesc și nu vreau să fiu deranjat!” Textul spunea: „Fiți întotdeauna gata!” Asta înseamnă oricând. Chiar și în miez de noapte trebuie să fim disponibili pentru Dumnezeu, ca să-L mărturisim. Într-o zi, Noble Alexander, un pastor cubanez a primit vizita poliției pe când era la masă cu familia. L-au „săltat” și a stat 26 de ani după gratii. Ce spui? Cum ar fi, dacă ți s-ar întâmpla așa ceva? „Fiți gata! Căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți!” Fii gata și în tren, și pe mașină și la lucru, fii gata! Vor exista mulți oameni printre cei mântuiți. Vor fi printre ei oameni care trăiesc în îndepărtate colțuri ale pământului și care nu au auzit de Dumnezeu, din cauză că eu și tu, în loc să susținem lucrarea din acele locuri, ne cheltuim banii pe lucruri nefolositoare.

Totuși, ei vor fi mântuiți în virtutea revelației speciale a lui Dumnezeu, adică datorită descoperirii divine prin

natură, prin Duhul Sfânt în inimile lor. Vor exista mântuiți care nu au înțeles principiile lui Dumnezeu cu privire la alimentație, la ziua de închinare sau la stilul de viață, oameni care au trăit după cea mai bună lumină pe care au avut-o. Dar dragi prieteni, vreau să accentuez un mare adevăr. Va exista însă o categorie de oameni care nu vor putea fi găsiți în cer. Știți care? Oamenii comozi. Cerul nu-i va putea primi pe astfel de oameni. Noi avem impresia că, dacă venim la biserică sâmbăta, la ora 11, unde la intrare ne punem pălăria credinței de ziua a șaptea, iar la ieșire ne-o dăm jos, totul este în regulă cu viața noastră. Greșit. Fiți întotdeauna gata! Și când mergi cu trenul, nu te mai afunda ca un anonim în marea gloată cu capul între urechi, citind pasionat ziarul pe care îl citești toată lumea, ca nu cumva să fii recunoscut și să spui ceva despre Domnul. Fii gata! Deschide ochii, deschide urechile și dă socoteală despre nădejdea care este în tine. Sfințiți pe Hristos în inimă! Să nu vă mirați că unii oameni nu sunt disponibili niciodată. Asta dovedește cine domnește în inima lor. Ei niciodată nu au timp, nu au bani, nu au cu ce, nu au cum. Mulțumesc lui Dumnezeu că sunt oameni care citeșc acum aceste cuvinte și ale căror inimi sunt gata oricând pentru Domnul!

„Pentru Domnul, gata oricând!”

Îmi aduc aminte de o întâmplare. Într-o seară, la o emisiune de televiziune în direct, un frate îl sună pe unul dintre slujbașii Conferinței: „Frate, unde se găsește textul acela cu nemurirea sufletului?” „Stai puțin să ne uităm în concordanță, ia așa, stai puțin, uite măi că nu găsesc... Dacă găsesc, o să te sun, bine?” Nu se referea fratele la un text necunoscut, ci la unul dintre acelea care se dau la examenul de intrare la Institutul Teologic, adică din cartea de doctrină, unul pe care fratele pastor trebuia să-l știe de la evanghelizările pe care trebuia să le fi făcut. Dar, ce să faci, nu mai e timp de Biblie, de adâncirea marilor teme ale Scripturii, acum când ai ajuns într-o poziție. Nu mă înțelegeți greșit, nu am nimic împotriva funcțiilor de conducere, nici împotriva conducerii, vreau

doar ca aceste cuvinte să fie citite și Duhul Sfânt să fulgere inimile noastre care au uitat de textul: „Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată și fiecare-și va primi răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut pe când trăia în trup”.

(2 Corinteni 5,10)

Responsabilitatea individuală rămâne. Va veni o zi când nu vei mai putea întreba pe fratele pastor unde este textul acesta și atunci vei fi cu ceea ce ai acumulat până atunci. Ellen White spune: „Numai aceia care și-au umplut mintea cu adevărurile Scripturii vor rezista în lupta cea mare!” Situația este sensibilă, pentru că, după cum diavolul l-a atacat pe Isus cu

**„Ci sfințiți în inimile
voastre pe
Hristos ca Domn.
Fiți întotdeauna gata
să răspundeți oricui vă
cere socoteală de nădejdea
care este în voi, dar cu
blândețe și cu teamă”
(1 Petru 3,15).**

Scriptura, tot așa vom fi atacați și noi. Știm să stăm tari în fața unor atacuri cu texte din partea martorilor lui Iehova? Știm să răspundem fără să-i facem incuiiași, dovedindu-le blândețe și teamă, roade ale Duhului Sfânt în viața noastră? Știm? Am găsit o întâmplare care m-a pus pe gânduri. Ewen Montagu, un ofițer de marină britanic, scrie cartea *The Man who never was* („Omul care nu a existat niciodată”), în care este vorba despre cel de-al doilea război mondial. După debarcarea cu succes în Africa de Nord, operațiunea Torch (Torța), cu prilejul căreia armatele Antantei au obținut o mare victorie, aliații mai aveau nevoie de un loc de debarcare pentru a pregăti invazia terestră în efortul comun de a-l opri pe Hitler. Insuși Churchill spunea: „Orice prost

și-ar da seama că vrem în Sicilia”. Ar fi foarte greu de reușit performanța aceasta, pentru că germanii, prin informatorii lor, ar putea fi pregătiți în acest sens și asta ar însemna pierderi grele. Doar dacă... ei ar fi păcăliți. Ewen Montagu, ofițerul britanic, are însă un plan: să fie lăsat aproape de țărm un cadavru care să aibă asupra lui informații false, cum că aliații pregătesc două debarcări simultane – una în Grecia, iar cealaltă în Sardinia – iar debarcarea din Sicilia să fie doar „obiectiv de acoperire”. Detaliile cele mai mărunte sunt puse la punct: un tânăr mort de pneumonie, costum în uniforma pușcașilor marini și având asupra sa o scrisoare a lui Sir Archibald Nye către generalul Alexander, îmbrăcat cu o cămașă de la magazinul de la care se îmbracă ofițerii de marină, o iubită inventată, de la care a primit o scrisoare, încă o scrisoare de la tatăl său în buzunar, un act de identitate, pe numele Martin William, o legitimație duplicat în cazul în care inamicul ar stabili vechimea legitimației, în toate detaliile – totul este pus la punct. Propulsat de pe un submarin, William este găsit de nemți care, conform legilor războiului, trimit acasă cadavrul. Nu înainte însă de a fotografia documentele lui secrete, transmițându-le apoi fuhrerului. Hitler cade în capcană, crede că debarcarea în Sicilia este doar o diversiune, trimite trupe în Sardinia și Grecia și pierde războiul. Debarcarea în Sicilia, pe 10 iulie 1943, a însemnat victoria aliaților, pentru că s-a pornit de aici contraofensiva terestră, până la victoria finală. Atât de ingenios a fost păcălit până și Hitler!

Argumentele ar putea fi multe, dar false. Însă Duhul Domnului să ne păzească și să veghem necurmat în vederea rugăciunii. Suntem pe cont propriu. Nimeni nu va răspunde pentru noi. Doar noi înșine, cu ceea ce am știut, cu ceea ce am acumulat. Dacă Isus este în inima ta, trebuie să fii disponibil oricând pentru El, iar prin deschiderea Scripturii, să fii în stare să dai mărturie despre El, prin roadele Duhului Sfânt. Amin!

Cornel Dărvășan, asistent universitar,
ITA, Cernăuți

Creștinii și

ARLA CARABOOLAD

Mulțimea s-a adunat în jurul statuii de aur. Este adus și tronul împăratului. Muzicienii cântă. Toți se închină – toți cu excepția celor trei reprezentanți ai guvernului: Șadrac, Meșac și Abednego. Vestea ajunge la împărat: evreii au nesocotit pe maiestatea sa.

Împăratul se înfurie. Îi privește amenințător:

– Poate că nu ați înțeles ce aveți de făcut. Când auziți muzica (și enumeră fiecare instrument, mărind suspansul), trebuie să vă închinați înaintea statuii. Vă încumetați să-mi nesocotiți porunca? Aveți nevoie de încă o șansă?

De obicei, împăratul Nebucadnețar nu stă de vorbă cu supușii care i-au greșit. Însă ține să îi avertizeze pe cei trei că nici un zeu nu îi va putea scăpa de pedeapsa pe care a jurat că le-o va da, și nu are de gând să-și ia cuvântul înapoi.

Cu respect, acuzații îi răspund că atitudinea lor nu ar trebui să fie o surpriză pentru mânia sa: împăratul îi cunoaște, le cunoaște și convingerile și știe că nu se abat de la ceea ce cred. Tot el a pus la cale această ceremonie de închinare. Acuzații îi vorbesc de la egal la egal, fără teama pe care o manifestă un om de rând înaintea împăratului.

„Noi n-avem nevoie să-ți răspundem la cele de mai sus. Iată, Dumnezeu nostru, căruia Îi slujim,

poate să ne scoată din cuptorul aprins, și ne va scoate din mâna ta, împărate. Și chiar de nu ne va scoate, să știi, împărate, că nu vom sluji dumnezeilor tăi, și nici nu ne vom închina chipului de aur, pe care l-ai înălțat!” (Daniel 3,16-18)

Acum permiteți-mi să vă întreb: Aveau acești oameni stimă de sine?

Unii sunt de părere că atitudinea lor nu are legătură cu stima de sine. Pur și simplu Îl cunoșteau pe Dumnezeu.

Oare Domnul Hristos a avut stimă de Sine?

Stima de sine este considerată astăzi un fel de leac bun la toate, iar mulți dintre creștini nu agreează această expresie. Alții vorbesc admirativ despre stima de sine. Ce părere ar trebui să-și formeze un adventist de ziua a șaptea despre stima de sine?

Să ne gândim la îndrăzneala Domnului Isus și la curajul Său de nestrămutat, chiar atunci când Se confrunta cu demonii sau cu cei care Îi doreau moartea. Da, El era Dumnezeu, dar să nu uităm că Se întrupase pentru a trăi asemenea nouă. Ce Îi conferea siguranță de Sine în clipele acelea, când era încercat ca și noi?

Într-o zi, am descoperit un detaliu nou, citind relatarea despre Cina Domnului, în Ioan, capitolul 13: „Isus, fiindcă știa că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâini, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu

Se duce, S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar și S-a încins cu el. Apoi, a turnat apă într-un lighean și a început să spele picioarele ucenicilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins” (vers. 3-5). Citind aceste versete, m-am gândit: „Ce ciudat! Ce legătură există între mențiunea aceasta, despre locul de unde venise și unde urma să Se întoarcă, și restul acțiunii?” Am citit cu atenție și am remarcat că această mențiune este prezentată, de fapt, ca o explicație pentru cele ce au urmat.

Atunci am înțeles. Acesta este motivul pentru care Domnul Isus a putut să Se poarte așa: Știa cine era și dorea să le dea ucenicilor o lecție foarte importantă. Pentru că știa cine era, putea să-Și asume cele mai umile gesturi, chiar datoria unui servitor.

Pe vremea aceea, se obișnuia ca, atunci când soseau oaspeții, un slujitor să le spele praful de pe picioare. Când s-au așezat la masă, ucenicii, asemenea Domnului Isus, stăteau lungiți, cu tălpile atârând pe marginea divanului. În mod obișnuit, un slujitor trecea prin dreptul fiecăruia, spălându-le picioarele. Astfel, cei nou veniți erau reconfortați înainte de începerea mesei. Îmi pot doar imagina la ce se gândeau, constatând că nu aveau la dispoziție nici un slujitor.

Iar Cel care era cel mai mare dintre ei S-a ridicat și Și-a asumat rolul unui slujitor. Rămăseseră năucii! Dar El îi

stima de sine

slujea, pentru că știa cine este. Nu-și simțea amenințată identitatea. El le corecta concepția despre stima de sine.

Stima de sine, pentru creștin, este un paradox:

Cu cât este mai valoros, cu atât mai puțin se gândește la meritele sale.

Cu cât este mai puternic, cu atât devine mai conștient de slăbiciunile sale.

Cu cât arată mai bine, cu atât mai puțin se preocupă de aspectul său.

Cu cât are mai multă stimă de sine, cu atât mai puțin este înclinat spre mândrie.

Mai demult, am făcut un anunț în comunitate, dar uitasem să îmi notez pe hârtie ce aveam de spus. De îndată ce m-am așezat, mi-am dat seama că nu am făcut legătura între două lucruri pe care le spuseseam și, probabil, mesajul meu fusese greșit înțeles. Am început să întorc problema pe toate părțile, reproșându-mi că nu notasem

anunțul înainte de a-l face cunoscut. În acele clipe, mă confruntam cu o serioasă problemă de stimă de sine. Aceasta deoarece, atunci când ai o bună stimă de sine, nu te frământă cu privire la cât de bine sau cât de prost ai făcut un lucru. Te gândești deja la următorul proiect. De aceea, într-un târziu, am ajuns la concluzia că voi folosi proxima ocazie pentru a-mi corecta greșeala.

Înțelegeți ce vreau să spun? Nu este nimic rău în a te bucura de complimentele pe care le primești. Și este necesar să ne gândim la greșelile noastre, pentru a învăța să nu le mai facem. Însă aceste comportamente sunt diferite de preocuparea obsesivă pentru performanță.

Acum iubesc ceea ce am disprețuit

„Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze. Fiindcă oricine va voi să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga. Și ce va folosi unui om să câștige toată lumea, dacă s-ar prăpădi sau s-ar pierde pe sine însuși?” (Luca 9,23-25)

A fost o vreme când nu-mi plăcea acest pasaj. Mă făcea să mă simt vinovat de autoapreciere. Credeam

că, pentru a-L urma pe Mântuitor, trebuia să nu mai nutresc nici un sentiment de stimă pentru persoana mea. Dar, când fratele meu mai mic s-a stins din viață, în urma unui accident de mașină, am primit eu Biblia lui, scrisă în versiunea New English Bible. Într-o zi, pe când citeam din ea, am ajuns din nou la pasajul citat anterior. De data aceasta, pasajul era redat cu alte cuvinte: „Și cu ce se va alege un om care a câștigat toată lumea cu prețul adevăratei imagini de sine?” (vers. 25, NEB). În cursurile pe care le-am urmat, am studiat și despre imaginea de sine – adevărată sau închipuită. Și, dacă în Scriptură se vorbește despre o imagine de sine adevărată, atunci ar trebui să se vorbească și despre o imagine de sine închipuită. Am început să studiez Biblia cu o atenție sporită. După o vreme, am ajuns iar cu lectura la capitolul 9 din Luca și, de data aceasta, am avut impresia că descopăr un pasaj cu totul nou. Cred că Duhul Sfânt m-a ajutat să privesc acest mesaj cu alți ochi. Iată ce am citit:

„Dacă vrei să fii urmașul Meu, lasă-ți masca la o parte. Zi de zi, asumă-ți slăbiciunile (boli, răni sufletești sau defecte de caracter)

și vino cu Mine. Dacă încerci să-ți ocrotești imaginea de sine, o vei pierde, dar, dacă te expui riscului de dragul iubirii, al încrederii și al adevărului, atunci vei fi în siguranță. La ce îți va folosi să câștigi admirația și respectul oamenilor, dacă îți vei pierde identitatea?" (versetele 23-25, parafrazarea autorului).

Pasajul care mă incomoda cel mai mult a devenit textul meu preferat. El nu vorbește despre disprețul de sine, ci despre încrederea și dragostea pe care I le oferim lui Isus, și despre iubirea pe care trebuie să ne-o purtăm, atât cât să putem deveni o persoană transformată de Dumnezeu. El ne cere să fim cinstiți cu noi înșine, să fim autentici.

Ucenicii credeau că stima de sine era, de fapt, autoînălțarea sau mândria. Însă adevărata stimă de sine înseamnă să știi cine ești, să te cunoști cu adevărat. Această identitate se formează prin sentimentul că aparții cuiva, că te afli în siguranță și ești iubit, că persoana ta contează, iar ajutorul tău se face simțit. Este o identitate pe care o câștigi prin legătura cu o familie sau cel puțin cu o persoană. A fi legat de cineva nu înseamnă a depinde de el. Legătura sufletească aduce siguranță. Conferă încredere. Te face mai puternic. Îți împlinește nevoia de apartenență. Este elementul de care are nevoie orice copil pentru a-și depăși narcisismul specific primilor ani de viață.

Aș dori să vă prezint câteva dintre citatele mele preferate despre stima de sine. Primul este un verset drag mie încă de când eram copil – Romani 8,28: „Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și, anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

Desigur, nu pot sări peste textul din 1 Ioan 3,1: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem.”

„Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște...” (Ieremia 9,23.24)

„Supunerea față de Dumnezeu înseamnă refacere omului – readucerea lui la slava și

demnitatea de om” (Hristos, *Lumina lumii*, ed. 2002, pag. 437)

Ellen White a scris cuvintele de mai sus. De când le-am descoperit, m-am bazat pe ele. Șaptesprezece ani I-au trebuit lui Dumnezeu să mă aducă la această supunere. Pas cu pas, El mi-a arătat ce aspecte din viața mea trebuia încă să-I supun și m-a legat de El, astfel încât să mă pot încrede în El în orice problemă. Partea cea mai frumoasă este că această supunere față de Dumnezeu nu te privează de tot ce ai. De fapt, nu pierzi nimic din identitatea ta autentică.

Au creștinii nevoie de stimă de sine?

Ce înseamnă stima de sine pentru noi, creștinii? Înseamnă să ne cunoaștem pe noi înșine. Înseamnă să ne legăm de Dumnezeu, încrezându-ne în ceea ce ne-a descoperit Isus despre El și înțelegând corect caracterul Său. Avem nevoie să-L cunoaștem ca Părinte al nostru. Avem nevoie să simțim dragostea Sa. Să alergăm la El atunci când ne simțim răniți, când am pierdut pe cineva drag sau, pur și simplu, când am avut o zi proastă. Trebuie să învățăm să-L ascultăm cum ne vorbește în mod personal. Trebuie să știm că nu ne va abandona când vom fi în primejdie. Trebuie să ajungem să gândim asemenea Lui și să dorim ceea ce dorește El pentru noi. Trebuie să știm că nu ne va părăsi niciodată.

Au creștinii nevoie de stimă de sine? Cred că da, iar aceasta este o condiție imperativă. Atâta vreme cât nu o confundăm cu mândria, ascunzându-ne slăbiciunile care ne fac de rușine, este foarte important să avem stimă de sine. Sentimentul identității ne ține ancorati. Avem nevoie de această ancoră pentru a face față evenimentelor care urmează.

Așadar, faceți rost de această ancoră, lăsați-vă adoptați și legați-vă strâns de Tatăl vostru din cer. Fiți suficient de puternici, știind cui aparțineți, pentru a trăi o viață de slujire.

Arla Caraboolad este psiholog terapeut și scrie din Simi Valley, California

*Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, februarie 2005*

Adevărata stimă de sine înseamnă să știi cine ești, să te cunoști cu adevărat. Această identitate se formează prin sentimentul că aparții cuiva, că te afli în siguranță și ești iubit, că persoana ta contează, iar ajutorul tău se face simțit.

de la cititori...

de la cititori...

de la cititori...

de la cititori...

„... ARUNCĂ-ȚI PÂINEA PE APE ȘI, DUPĂ MULTE ZILE, O VEI GĂSI IARĂȘI...”

La scurt timp după ce ne-am mutat la Cazaci, Dâmbovița, am aflat că acolo locuiește o doamnă care era din satul meu natal. Am început să mă rog pentru dânsa. Părinții mei, care o cunoșteau, mi-au spus că în tinerețe mergea cu ei la Biserica Adventistă. Am prins curaj și m-am hotărât să-i fac o vizită acestei familii, dar, de câte ori treceam pe la poartă, doi câini lupi erau acolo, și eu trebuia să trec mai departe.

Într-o zi, am găsit-o la poartă chiar pe doamna Luminița. M-am prezentat, și dânsa, bucuroasă, mi-a spus: „Să știi că eu m-am rugat să pot veni la Dumnezeu. Cred că a sosit timpul”. Eram fericit. Am stabilit o vizită și am plecat rugându-mă și mulțumindu-I lui Dumnezeu. În săptămâna următoare, împreună cu soția, i-am făcut o vizită, dar am avut parte de o altă surpriză. În seara aceea, casa era plină. Una dintre fetele dânssei, Gabi, asistentă la Spitalul Județean din Târgoviște, avea logodna. Am vrut să plecăm, dar Dumnezeu pregătise totul – vestea bună trebuia auzită de toată familia și nu numai. Între noi s-a legat o strânsă prietenie, iar studiul a continuat în fiecare zi seara. Soțul, cele două fete și viitorul ginere ascultau Cuvântul cu bucurie. Doamna Luminița s-a hotărât să vină la biserică, dorind să se pregătească pentru botez. Dânsa mărturisea: „Dacă Dumnezeu m-a iubit și a avut grijă de mine până acum, vreau să îl urmez toată viața”. Bucuria alegerii a fost trăită din plin împreună cu familia și biserica, deoarece, pe data de 11 septembrie 2004, cu ocazia inaugurării și a consacrării în slujba Domnului a noii biserici, doamna Luminița a încheiat legământul cu Dumnezeu, prin botez. Dumnezeu să-i binecuvânteze întreaga familie cu înțelepciune, ca să facă alegerea cea bună de partea lui Dumnezeu.

Izvoaraș Savu – evanghelist, Cazaci, jud. Dâmbovița

O VIAȚĂ NOUĂ

Despre Sola Scriptura s-a scris și s-a vorbit mult în cei cinci ani de activitate. Și, cu toate acestea, nu ne putem opri să nu împărtășim cu cititorii acestei reviste momentele de bucurie pe care le-am trăit, cunoscând câțiva cursanți și ascultând mărturiile lor. Așa este și cazul pe care vi-l prezint în continuare.

Ioana Bălănoiu din București.

Asculta postul de radio „Vocea Speranței” și a auzit spotul publicitar Sola Scriptura. Își dorea foarte mult să studieze Biblia, însă era o problemă: se temea că soțul nu i-ar permite. De teama de a nu strica liniștea familiei, a hotărât să nu vorbească despre asta. Dar, în taină, a continuat să spere. Și cum Dumnezeu cunoaște gândurile și nevoile omului, a intervenit fără întârziere. Într-una din zile, soțul a venit acasă chiar cu un pliant Sola Scriptura, pe care i l-a oferit ca pe un cadou. Astfel, temerea ei a fost alungată, a început studiul și a parcurs cei doi ani cu succes. Studiind cu atenție și cu un interes profund fiecare lecție, a înțeles că nu a fost doar o simplă cunoaștere a Bibliei, ci ceva mai mult, a fost cunoașterea lui Dumnezeu și a trebuit să ia o decizie. Era conștientă de necesitatea botezului, dar, în același timp, teama o cuprinsese din nou. Lupta interioară era puternică, a început să se întrebe: Ce să fac? Inima îi spunea „Da”, iar mintea îi spunea „Nu”. Această decizie trebuia luată repede, pentru ca profesorul de la clasa de studiu să poată începe pregătirile. Deși i-a fost greu, totuși a decis: mă botez. Lucrul acesta sigur că a atras după sine unele necazuri, dar și mari binecuvântări. Chiar în prima zi, când s-a decis să păzească Sabatul, Dumnezeu i-a trimis prin soțul ei un cadou pe care și-l dorea. Și-a pierdut serviciul pe care îl avea, dar a primit un altul mai bun. Acesta a fost doar începutul binecuvântărilor pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra ei, ca urmare a deciziei luate. Astăzi este membră a bisericii Labirint din București, este fericită în familia ei și îi este recunoscătoare lui Dumnezeu.

Costina Tudorache, coordonator programe Sola Scriptura

„A ARS CASA DOMNULUI”

Aceasta a fost concluzia celor văzute, pe data de 20 octombrie 2004, în Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea din Pucioasa, când frații și surorile au venit să-și salveze locul de întâlnire cu Dumnezeu. A fost o experiență tristă, datorată unei instalații electrice improvizate la bazinul de botez, dar Dumnezeu, de la care știm că... „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor” ce-L iubesc pe El, a pregătit și calea să ieșim din ea. Cu spijinul Său, al Conferinței Muntenia și cu efortul susținut al fraților din comunitate și al câtorva fonduri din străinătate, s-a reușit ca, la sfârșitul lunii ianuarie 2005, să fie gata pentru reînnoirea la care urmează să

participăm. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu și fraților care s-au implicat în reconstruirea Casei Domnului din Pucioasa.

Eugen Radu, pastor asistent, Pucioasa, Conferința Muntenia

Experiența ta, experiența bisericii tale

Care sunt experiențele pe care le-ai avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii

din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele? Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventisr.ro

Sfaturi la pâraiele lui Ruben

GABRIEL DINCĂ

La scurt timp după încheierea Adunărilor Generale ale Conferințelor, membrii Comitetului Executiv al Uniunii au fost convocați pentru prima ședință de lucru, la Stupini, Brașov, în perioada 30-31 martie a.c. Încă de la început, această întâlnire a fost marcată de simțul unei mari responsabilități, de dorința de a primi din partea Mântuitorului acea descoperire care să ne lumineze drumul pe care trebuie să înaintăm pentru împlinirea misiunii noastre. Devoționalul care a deschis această ocazie a așezat dezbaterile și deciziile acestui comitet în rândul marilor hotărâri, asemenea celor care s-au luat la pâraiele lui Ruben. Fr. Emilian Niculescu, secretarul Uniunii, a prezentat mesajul biblic al „îndreptăririi prin credință” ca fiind un fundament sigur, pe care acest comitet dorește să-și construiască toată slujirea sa în acest mandat. Strategia pe care trebuie să o adopte poporul lui Dumnezeu pentru aceste timpuri trebuie să fie fundamentată pe adevărul de neclintit al lui Dumnezeu. „Vremurile acestea ne cheamă la hotărâri mari și importante și cer un devotament și o dăruire totală din partea copiilor lui Dumnezeu.”

După prezentarea mesajului spiritual, toți

membrii Comitetului Executiv s-au rugat pentru a cere călăuzirea și puterea lui Dumnezeu, în vederea descoperirii voinței Sale pentru acest timp. A urmat apoi o scurtă prezentare a fratelui Teodor Huțanu, președintele Uniunii, cu privire la motto-ul, viziunea și misiunea bisericii. După mai multe ore de analiză, propuneri și dezbateri, s-au cristalizat și votat viziunea, misiunea și strategia bisericii. La baza elaborării acestei viziuni au stat direcțiile de acțiune propuse de Comitetul de planuri și hotărâri al Adunării Generale a Uniunii Române, cât și direcțiile de acțiune, propuse de Comitetele de planuri și hotărâri ale Adunărilor Generale ale Conferințelor.

Tot cu această ocazie, Comitetul Executiv a numit o comisie care să studieze aspecte legate de păzirea

Sabatului în condițiile gestionării diferitelor afaceri și implicarea în politică, urmând ca apoi să se formuleze propuneri pentru stabilirea unei poziții oficiale a bisericii cu privire la aceste aspecte. De asemenea, a fost acreditat personalul TESA de la Uniune și au fost validate propunerile Comitetului local al Uniunii cu privire la numirea directorilor pentru următoarele departamente: Publicații – Teodor Huțanu; Familie – Emilian Niculescu; Isprăvnicie – Ioan Câmpian; Sănătate și Temperanță – Teodora Goran; Misiunea femeii – Silvia Dima. Au fost completate, de asemenea, locurile rămase vacante în Comitetul Executiv al Uniunii datorită alegerilor acestor persoane în comitetele Conferințelor: director la Departamentul de Educație și director asociat al

Departamentului Comunicații – Valeriu Petrescu; director al Departamentului Comunicații – Viorel Dima; membru în Comitetul Executiv – Alin Cătrună; membru în Comitetul Executiv – Sandu Virgil. Directorul Casei de Pensii – Gheorghe Panait – a fost propus și votat ca membru al Comitetului Executiv.

După pauza de masă, a urmat un scurt raport al președinților

Aspect din timpul lucrărilor Comitetului Executiv al Uniunii

Moment de consacrare a secretarilor de Conferințe și Uniune

Întâlnirea de lucru a trezorerierilor

de Conferințe cu privire la activitățile misionare din această perioadă. Programul a continuat cu prezentarea strategiei fiecărui departament al Uniunii pentru acest mandat.

A doua zi a acestei întâlniri, după momentul devoțional, fiecare administrator și director de la Uniune s-a întâlnit cu noua echipă de colaboratori, formată din omologii lor de la Conferințe. A fost o ocazia de cunoaștere a responsabilităților care revin acestor departamente și, în același timp, lansarea direcției și a strategiei fiecărui departament. La sfârșitul lucrărilor pe departamente, Comitetul Executiv s-a reunit pentru a-l aduce lui Dumnezeu mulțumire și recunoștință pentru această ocazie de lucru fructuoasă, în cadrul acestei întâlniri.

La încheierea lucrărilor Comitetului, am luat câteva declarații de la cei care au participat la ele:

Mihaela Tinteșan – membru, Comunitatea Târgu Mureș

Ce ne puteți spune despre această primă ședință de comitet?

Mi se pare că frații și-au luat foarte în serios misiunea la care au fost chemați și mi s-au părut deosebit de pregătiți și doritori să facă ceea ce consideră că este necesar. Propunerile care s-au făcut au fost foarte curajoase și s-au identificat problemele care până acum, cel puțin de când sunt eu în biserică, nu au fost dezbătute cu atâta curaj și sinceritate. În sfârșit, s-a înțeles ideea că, de unul singur, nu putem face nimic. Plec de aici îmbogățită sufletește.

Ce a lipsit?

Mai multă părtașie. Discuția a fost destul de oficială.

Petre Teofil – președintele Conferinței Muntenia

Cum vedeți direcțiile noului comitet?

Aș putea spune că orientările pentru noul mandat nu au în mod deosebit elemente noi, ci mai degrabă sunt adaptate la condițiile de dezvoltare a bisericii, având în vedere perspectivele evenimentelor viitoare și, din acest punct de vedere, sigur au și o nuanță de noutate.

Ce așteptați, pe viitor, de la acest comitet al Uniunii?

Un plus de claritate în ceea ce privește direcțiile de mers, și, pe lângă aceasta, mai multă perseverență în urmărirea acestor direcții. Nu este

suficient doar să lansăm programe. Trebuie să ai puterea și voința de a urmări aplicarea lor. Chiar aștept cu interes ca noua echipă să îndeplinească aceste nevoi.

Cristi Voicu – pastor, Comunitatea Învingători, București

Mi s-a părut un comitet bun, dinamic, cu o viziune biblică, adventistă și suficient de pragmatică. Eu sunt încântat de abordarea problemelor și de direcția care se dă. Sunt mulțumit de faptul că s-a dat o viziune bună și că strategia este sănătoasă – este o orientare biblică și pe temeiul spiritului profetic. De asemenea, mă bucură foarte mult faptul că s-a insistat pe aspectul sinergic, pe lucrul în echipă. Problematika departamentelor nu mai este atât de limitativă, ci există dorința de a se lucra pe proiecte, de a face tot ce trebuie pentru realizarea proiectului. Plec cu inima împăcată și sper ca Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți.

Ce note ați da la acest comitet?

Ca viziune, aș acorda nota 10, ca dinamică – nota 8, iar ca mod de abordare – nota 7.

Pop Iacob – secretar, Asociația Pastorală, Conferința Transilvania de Sud

Care sunt așteptările pe care le aveți cu privire la această întâlnire a departamentului?

În primul rând, am așteptat ziua de azi ca să-mi cunosc colegii de la celelalte Conferințe. Sunt multe nume noi și sunt doritor ca să le cunosc experiența lor, să începem să formăm o echipă care să fie gata să lucreze în mod eficient și în așa fel încât să ne putem apropia de ziua mult așteptată. Evanghelizarea trebuie să cunoască un avânt deosebit în următorii ani. Și tot legat de așteptările acestei zile, sper ca direcția pe care o va da conducerea bisericii să se suprapună cu planul lui Dumnezeu pentru timpul acesta.

Ce considerați că ar fi imperios necesar pentru acest mandat? Ar fi necesară, în primul rând, o consacrare deplină din partea conducerii bisericii, a secretarului Asociației Pastorale, a fiecărui pastor, și atunci, tonul care se va da va fi benefic pentru membrii bisericii, care se vor implica în lucrarea de evanghelizare. În ultimul timp, s-a constatat o scădere a implicării membrilor bisericii, dar, dacă conducerea se va implica și se vor

implica și ei, atunci Asociația Pastorală va avea numai experiențe frumoase.

Narcis Ardelean – secretar, Conferința Banat

Ce rol a avut această întâlnire a secretarilor?

Personal, aș putea spune că am fost ajutat mult, pentru că a fost pentru prima dată când mi s-a oferit descrierea postului. Așteptam momentul acesta și consider că materialele care ni s-au prezentat în grupe ne vor ajuta pe cei care suntem începători. În rest, atmosfera mi s-a părut de deschidere și de colegialitate, discuțiile purtându-se la nivel orizontal, ca între niște colegi, și lucrul acesta mi-a plăcut foarte mult. Sunt încurajat de această primă întâlnire.

Ce așteptați în viitor?

Așteptăm aceeași deschidere și posibilitatea de a discuta deschis, fără a ne pune în spatele unor poziții pe care le deținem pentru o vreme oarecare. Cred că această atitudine de colegialitate ne ajută și ne motivează pe fiecare dintre noi să ne implicăm. Cred că, în viitor, aceeași atitudine va fi de dorit atunci când vom discuta pe concret realizările și nerealizările noastre.

Teodor Huțanu – președintele Uniunii Române

Care credeți că ar trebui să fie prioritățile imediate ale Bisericii Adventiste din România?

Reînvierea evlaviei de la început, atât la nivel personal, cât și colectiv – ca biserică – și manifestarea ei în vorbe și în fapte, pe măsura timpului special pe care îl trăim.

Ce așteptați de la noua echipă?

Așteptăm unitate în jurul Comandantului Suprem al Marii Lupte și curajul de a acționa la Cuvântul Său.

Cu ce gânduri plecați de la această întâlnire?

Lucrarea din fața noastră este mare, iar harul oferit este și mai mare. De atitudinea noastră depinde reușita.

Aveți un gând special cu privire la această întâlnire?

Pentru slava Mântuitorului nostru care va veni, să avem curajul de a păși în Iordan!

Gabriel Dincă,
redactor-șef, „Curierul Adventist”

DECLARAȚIA COMITETULUI EXECUTIV AL UNIUNII CU PRIVIRE LA VIZIUNEA ȘI MISIUNEA BISERICII

Membrii Comitetului Uniunii, împreună cu reprezentanții Conferințelor și ai instituțiilor Bisericii Adventiste s-au rugat, au meditat, au discutat și au dat glas credinței cu privire la direcția ce trebuie urmată în viața și misiunea frățietății noastre adventiste, în acest ceas al istoriei mântuirii.

„Viziunea” stabilește destinația către care ne îndreptăm. „Misiunea” ne dezvăluie ce avem de făcut pentru atingerea țintei. „Scopul” ne clarifică motivul pentru care ne angajăm în această călătorie. În momentul în care te hotărăști să te alături și tu celor care așteaptă și grăbesc venirea zilei Domnului, va fi necesar să răspunzi la întrebarea: „Cum?”. Așa se va naște strategia ta personală, a familiei tale, a grupei, a departamentului sau a bisericii tale.

Iată câteva dintre principiile care stau la baza acestei strategii: întemeierea deplină pe Cuvântul Inspirației, întărirea spiritualității personale și colective, afirmarea identității adventiste profetice, conducerea și slujirea bazate pe darurile spirituale, încurajarea inițiativelor locale și descentralizarea, unitatea și lucrul în echipă, misiunea orientată spre nevoile semenilor și pregătirea pentru a doua venire a Mântuitorului. În final, toate acestea urmăresc formarea caracterului, și nu propagarea unei ideologii. Așa să ne ajute Dumnezeu! (Teodor Huțanu)

MOTTO

„...Mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre”
(2 Cor. 12,15)

VIZIUNE

„Văd o biserică unită, atașată în totul adevărului Bibliei și al Spiritului Profetic. Credincioșii ei se află într-o dependență de iubire față de Dumnezeu și trăiesc zilnic neprihănirea Domnului Hristos. Ei fac din căminul lor biserică și transformă locașul de închinare într-un cămin. Umăr la umăr cu frații experimentați, tineri și surori își dedică darurile spirituale în modul cel mai divers pentru creșterea bisericii. Biserica slujește nevoilor semenilor și este la dispoziția oricui – șapte zile din șapte. Membrii ei privesc misiunea ca pe un stil de viață pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. Ei duc vestea bună pretutindeni, în căutarea celor pierduți, ca să îi aducă la Domnul Hristos.”

MISIUNE

„Uniunea de Conferințe AZȘ din România este chemată ca, sub inspirația și călăuzirea divină, să conducă biserica prin ton și exemplu, pentru a face din Mântuitorul Isus Hristos centrul și soluția tuturor preocupărilor credincioșilor ei. Prin proiectele sale și prin prezența ei în teritoriu, Uniunea vrea să înalțe standardele spirituale deasupra confuziei, să întărească identitatea adventistă a celor convertiți, să dinamizeze și să amplifice preoția tuturor credincioșilor printr-o slujire specifică și în armonie cu nevoile lumii și să-i împuternicească pe toți membrii bisericii, în misiunea globală a Întreitei Solii din Apocalipsa 14, pentru grăbirea revenirii Domnului nostru Isus Hristos.”

SCOPUL

„Glorificarea lui Dumnezeu prin umblarea zilnică cu Domnul Hristos și mărturisirea creștinismului autentic spre mântuirea celor din jur.”

Prima Biserică Adventistă de limba română pe meleagurile britanice

Marian Aramă

Prin harul Domnului, în scurt timp vom trăi bucuria înființării primei comunități adventiste române pe meleaguri britanice. Pe data de 8 aprilie 2005, am inaugurat Biserica Adventistă Română din Harlesden, în zona de nord-vest a Londrei, într-un spațiu închiriat de la Biserica All Souls (anglicană). Adresa comunității române este: Uhe Parish Church of All Souls, 3 Station Road, Harlesden, London, NW10 4UJ (metrou Willesden Junction).

Până acum, grupul român a făcut parte din comunitatea de limbă engleză Central London, din clădirea Advent Centre, care adăpostește și o comunitate de limbă portugheză. Din Advent Centre, o adevărată pepinieră de comunități, s-au desprins în ultimi ani comunitatea fraților filipinezi și apoi cea a fraților hispanici. Comunitatea Central London numără peste 40 de naționalități și, fiind în centrul Londrei, este des vizitată de oaspeți din străinătate. Londra numără, din 9 aprilie, 68 de comunități adventiste de ziua a șaptea într-un oraș care are peste 7 milioane de locuitori (12 milioane suburbiile).

Grupul adventist român, format în mare parte din frați veniți să lucreze în Londra, s-a încheiat acum 5 ani, în jurul sorei Tatiana Manghiuc din Roman. În timp, grupul a crescut de la doar câțiva frați până la peste 70 de membri, câți numără acum. Din august 2002, grupul nostru a început să se organizeze, alegând câțiva coordonatori conduși de fratele Titus Iudean, și din 12 octombrie 2002, am putut folosi camera 2 din Advent Centre, în urma plecării fraților

hispanici. Prezența românilor în comunitatea engleză a fost una dinamică, frații noștri contribuind în mod substanțial la organizarea diverselor servicii din comunitate: diaconia, trezoreria, grupele de copii, partea muzicală din serviciile divine etc. În grupul nostru avem câteva soprane de excepție: Noemina Lăiu-Cosma, Mădălina Tudoran, Alina Șerban etc., care au adus multe aprecieri grupului nostru. Deși până acum nu am avut un pastor, am avut bucuria botezării a 4 suflete și ne pregătim pentru un nou botez cu alți 4 candidați.

În grupul român din centrul Londrei, am asistat la întemeierea câtorva noi familii, am petrecut multe ore din Sabat împreună, bucurându-ne de părtășie și având o masă românească la prânz... Studiile Școlii de Sabat le avem în două mari grupe, în limba română, iar în fiecare sâmbătă după-amiază, avem programe diverse: studii biblice, predici, devoționale, programe muzicale etc. De câteva ori, ne-am bucurat de ieșiri în natură, de vizite în grup, de programe sociale etc. Am avut o minitabără românească în Rezervația naturală din Exeter, Somerset (SV Angliei), în iulie 2003, și vrem să continuăm tradiția astfel începută.

De-a lungul scurtei noastre istorii în metropola britanică, am fost binecuvântați cu vizitele unor frați din țară și din Diaspora română: pe 4 august 2001, ne-a vizitat fratele Adrian Bocăneanu, iar în Sabatul următor, pe 11 august 2001, am avut vizita unui grup de pastori conduși de fratele

Continuare la pagina 29

Avem și noi „MASA și MERIBA” noastră

CORNEL MAFTEI

Pace frate... Îmi pare bine că te văd!... Cum trec anii!... Ce mai faci? Ai tăi sunt bine?... Cum e pe la voi?... Ce pastor aveți?... Cum merg treburile? Cine mai este în comitet?... Și încep „mărturisirile de credință”! ...

Vă este binecunoscut tabloul acesta, nu-i așa? ... Și poate că bucuria revederii coboară încet, încet, umbrele tristeții, amarul necazurilor și furia revoltei...

„Dacă am avea și noi un alt pastor, alt prezbiter... dacă nu ar fi 'cutare' în comitet... și dacă cei de la Conferință..., Uniune...!”

Iată-ne, așadar, prietene, zbatându-ne din răpuțeri într-un păienjenis de adevăruri și închipuiri, de adevărate dorințe și judecăți voit „teologice”, de „mărturisiri de credință”.

„Ce-ar fi să frângem bariere de ritual,
Să stăm de vorbă, fraților, normal:
Despre ce suntem, despre cum
Ne stingherim ori ne-ndemnăm la drum...
Și ce e sărbătoarea pentru noi,
'Bogații, ticăloșii, orbi și goi?!’

Ne-a mai rămas din bucuria de-nceput un pic
Din tot ce-a fost pe-al Golgotei colnie?!
Mai freamătă în noi un dor nestăvilit,
Și-mbrățișarea celui care ne-a greșit?!
Mai credem, mai sperăm, mai așteptăm?
Ce-ar fi mai des să ne-ntrebăm:
'Pe când o hrană tare spre-a trăi,
O naștere din nou în stare a urni
Munții sfârșitului de veac din loc!
Spre-a fi cu toții aur curățit prin foc!’
Ce-ar fi să frângem bariere de ritual,
Să stăm de vorbă, fraților, normal?”

Cred că acum, poate mai mult ca oricând, a sosit vremea să punem în practică cuvintele Domnului, din Isaia 1,16-20: „Spălați-vă și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei relele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți acum să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cărmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. Dacă veți voi și veți asculta, veți mânca cele mai bune roade ale țării, dar, dacă nu veți voi și vă veți răzgândi, veți fi înghițiți de sabie, căci gura Domnului a vorbit.”

Spiritul creștin-adventist trebuie înviorat... trebuie să-L redescoperim pe Isus; sună ciudat, dar trebuie să-L descoperim, să-L cunoaștem pe El, nu la nivel declarativ, teoretic, o simplă declarație de credință, ci la un nivel pragmatic, de trăire creștină, ca adevărați așteptători ai revenirii Lui.

Sună bine și frumos, dar cine să înceapă această redeșteptare și reformă?! Se caută un om; un om bun la toate; un om care să ne scoată din această stare de robie deplorabilă...!

Acest om, de regulă, există (din păcate nu e o regulă bună). De la el se așteaptă totul... e „chemat”, pregătit, plătit; deci să facă! Dar nu așa, după capul său, ci după „credința strămoșească”, după înțelegerea și „tradiția noastră”, ai cărei păzitori fideli suntem.

... Și „Moise” – pastorul și uneori prezbiterul – depune tot efortul ca să-i fie bine poporului; aceasta nu ca și cum n-ar ști și n-ar asculta de sfatul Domnului, transmis prin Ietro (Exod 18,21), ci pentru că cei peste o mie, o sută, cincizeci sau zece sunt greu, foarte greu de găsit.

Iată-ne iarăși ajunși în cadrul tabloului de la începutul relatării, adică în locul numit „Masa și Meriba” (Ispită și ceartă) – Exod 17,7.

Fraților, suntem însetați! Însetați după neprihănirea pe care o dă Domnul sau după neprihănirea pe care ne-o construim fiecare cu eforturi socio-teologice proprii?

Dacă suntem însetați cu adevărat, Domnul Dumnezeu ne spune astăzi fiecăruia dintre noi – pastori, slujbași, așteptători ai slavei Lui: „Treci înaintea poporului și ia cu tine câțiva din bătrânii lui Israel; ia-ți în mână toiagul ... și pleacă. Iată, Eu (Domnul) voi sta înaintea ta pe stânca Horebului... tu vei lovi stânca și va țâșni apă din ea și poporul va bea” (Exod 17,5.6).

Spuneam că omul bun la toate există! Da, există. Ești chiar tu! Domnul te cheamă astăzi din mijlocul rugului ce nu se mistuie

**Isus a intrat
„descălțat” de toată
slava și mărirea Lui,
simțind toată arșița
răzvrătirii și toți spinii
păcatului în tălpile Lui
sângerânde pe acest
pământ, ca să semene
sămânța adevărului
veșnic – dragostea.**

(focul dreptății divine, Exod 3,4). Răspunde-i! Dar, atenție, mare atenție! Pastor sau slujbaș, ucenic al lui Hristos: „Scoate-ți încălțăminte din picioare” (Exod 3,5).

Vă imaginați, probabil, că pământul pustiului era moale și catifelat?!? Ați mers vreodată cu tălpile goale pe un teren aspru, fierbinte și plin de spini? Dumnezeu numește un astfel de pământ „sfânt”. De ce? Pentru că un astfel de pământ este ogorul inimilor noastre și al semenilor noștri. Isus a intrat „descălțat” de toată slava și mărirea Lui, simțind toată arșița răzvrătirii și toți spinii păcatului în tălpile Lui sângerânde pe acest pământ, ca să semene sămânța adevărului veșnic – dragostea. „Scoate-ți încălțăminte

din picioare”, adică apropie-te de durerile și nevoile semenilor tăi și simte-le împreună cu ei.

Prietene – pastor, slujbaș, ucenic al lui Hristos – simți și tu sufocantă arșița Refidim-ului în comunitatea ta? Ți s-a uscat gâtul de atâta „ispită și ceartă”? Înseamnă că acum este vremea să-ți scoți încălțăminte din picioare și să treci înaintea poporului. Nu vei mai fi tentat să-i judeci nedesăvârșirile. Ia cu tine câțiva bătrâni (genunchi ai tămăierii necurmate), ia-ți în mână toiagul slujirii creștine, asemenea lui Hristos, și pleacă. „Holdele sunt albe” (Ioan 4,35).

„Eu, Domnul, voi sta înaintea ta pe stâncă”. „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie” (Ioan 7,37.38).

Așa să ne ajute Dumnezeu!

„Pentru ce să nu trezim glasul cântărilor noastre spirituale în călătoriile peregrinajului nostru? Pentru ce să nu ne întoarcem la simplitatea și la viața noastră plină de zel? Motivul pentru care nu mai suntem atât de plini de voie bună este că am pierdut dragostea noastră dintâi. Să fim dar plini de râvnă și să ne pocăim, ca nu cumva sfeșnicul să fie mutat din loc.

Templul lui Dumnezeu este deschis în ceruri; iar pragul e plin de slava pe care o va avea orice biserică ce-L va iubi pe Dumnezeu și va ține poruncile Sale. Avem nevoie să studiem, să medităm și să ne rugăm. Atunci vom avea discernământ spiritual pentru a putea vedea curțile lăuntrice ale Templului ceresc. Vom prinde atunci tema cântărilor și mulțumirilor corului ceresc din jurul tronului. Când Sionul se va ridica și va lumina, lumina lui va fi cea mai pătrunzătoare, și cântări prețioase de laudă și de mulțumire se vor auzi în adunările sfinților. Murmurările și văicărelile din cauza micilor dezamăgiri și necazuri vor înceta. Când vom aplica alifia aurie pentru ochi, vom vedea lucrurile pline de slavă de dincolo.” (Ellen White, *Mărturie*, vol. 6, pag. 369)

Cornel Maftעי, prezbiter,
Comunitatea Maranatha, București

Să spunem „mulțumesc”!

– Astăzi, vom învăța să facem ilustrate, a spus doamna învățătoare. Va fi o ilustrată cu un mesaj de mulțumire. O veți putea oferi unei persoane care a făcut ceva frumos pentru voi, iar acesta va fi din partea voastră un gest de recunoștință.

– Eu nu știu cui să-i ofer ilustrata, a spus Sara în timp ce doamna învățătoare împărțea materialele.

– Încearcă să te gândești la toți oamenii care au făcut lucruri bune pentru tine, apoi adu-ți aminte dacă le-ai mulțumit cumva până acum, i-a sugerat doamna. Oamenii se simt foarte bine când li se spune „mulțumesc”.

Sara s-a uitat la coala de carton, la culorile, lipiciul și materialele textile de pe banca ei. S-a gândit la părinții ei. Amândoi munceau din greu pentru a câștiga cele necesare creșterii ei și a frățiorului său. Părinții își petreceau tot restul timpului îngrijindu-i și trebuindu prin casă, reușind însă să-și facă timp și pentru momentele plăcute ale familiei. Poate că meritau să primească o ilustrată de mulțumire.

Dar „buni”? În fiecare zi, după școală, Sara trecea pe la bunica și stătea acolo până când mama venea de la serviciu ca să o ia acasă. Sara o ajuta pe „buni” să pregătească prăjituri. Bunica îi citea povești și chiar o ajuta la teme, astfel încât Sara le termina până când trebuia să plece acasă. Desigur că și bunica s-ar fi bucurat să primească o ilustrată de mulțumire.

Pe când doamna se plimba prin clasă, ajutându-i pe colegi să lucreze frumos, Sara și-a dat seama cât de devotată elevilor era învățătoarea sa. Nu se înfură și nu țipa la ei nici măcar atunci când nu o ascultau. Întotdeauna se străduia să facă ora cât mai plăcută și mai interesantă. Oare primeau și profesorii ilustrate de mulțumire?

Această întrebare a dus-o pe Sara cu gândul la instructoarea ei de la Școala de Sabat și la doamna profesoară de muzică. Avea o mulțime de motive să le mulțumească și lor!

„Ce interesant!” se gândi Sara. „Cu câteva clipe în urmă, habar n-aveam cui aș putea să-i mulțumesc, iar acum îmi este greu să aleg doar o singură persoană!”

Peste vreo două minute, Sara s-a gândit și la cea mai bună prietenă a sa, Tania. Anul trecut, când Sara de-abia se mutase în această școală, Tania a fost prima elevă care s-a apropiat de ea, în curtea școlii, și au stat de vorbă. La început, unii colegi nu o prea aveau pe Sara și nu doreau să o primească și pe ea în grupul lor. Însă Tania s-a jucat întotdeauna cu ea. Tania i-a oferit și ei din jucăriile pe care le avea, chiar i-a împrumutat rolele sale. Sara îi cunoștea pe toți elevii din clasă și avea mulți prieteni, însă Tania era cea mai apropiată dintre toți.

Sara a scris pe cartonaș: „Îți mulțumesc, pentru că ești cea mai bună prietenă a mea”, apoi a subliniat cu lipici sclipicios. În centrul ilustratei, Sara a desenat câteva dintre amintirile plăcute, pe care le avea împreună cu prietena ei: cortul în care dormiseră când au fost în vacanță cu familia Taniei și cățelușul cu care se jucaseră în spatele casei. Apoi, a desenat două fete care patinau cu rolele – ea și Tania.

În timp ce colora și decora ilustrata, Sara s-a simțit cuprinsă de bucurie. Poate că, dacă ar termina mai repede, doamna ar lăsa-o să mai facă o ilustrată. Erau atât de mulți oameni cărora dorea să le mulțumească!

Când s-a terminat ora de lucru manual, Sara era toată un zâmbet, imaginându-și deja cum avea să dăruiască toate ilustratele pe care le pregătise. Poate că a mai făcut câteva după ce a ajuns acasă. Sara înțelesese că oamenii se bucură când primesc gesturi de mulțumire și că dăruirea aduce o bucurie chiar mai mare.

*Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, martie 2005*

Ora familiei

Invită-ți familia la altar. Citiți povestirea de mai sus și discutați următoarele subiecte:

- Căror persoane le suntem recunoscători? Ce au făcut acestea pentru noi?
- Întreabă-l pe unul dintre părinți sau bunici cum se simte când i se spune „mulțumesc”.
- Gândiți-vă în ce fel ați putea să-I mulțumiți Domnului Isus pentru tot ce vă oferă El.

Camerun, țară dragă

MARIUS NECULA

Care sunt scopurile vieții noastre care în același timp să fie și datorii: desăvârșirea noastră înșine și fericirea altora. (I. Kant)

Teritoriile unei foste colonii franceze și o altă parte ce se aflate sub ocupație britanică s-au unit, în anul 1961, formând statul Camerun. Așa se aplică de ce partea de nord a țării este anglofonă, iar restul țării vorbește franceza. Ambele limbi sunt recunoscute ca fiind oficiale.

Ca țară, Camerunul s-a bucurat de stabilitate, fiind printre puținele state africane care nu au fost răvășite de lupte interne sau interetnice. Cu toate că este o țară din lumea a treia, Camerunul se bucură de o oarecare dezvoltare în domeniul agriculturii, al transporturilor ori în industria petrolului.

Aflată undeva în partea de vest a Africii Centrale, Camerunul este o țară tânără în sensul cel mai direct și clar al cuvântului. Cu o populație estimată la peste 16 milioane de locuitori (numărul exact nu poate fi cunoscut datorită ratei mortalității extrem de ridicate...), media de vârstă este de aproximativ 18 ani. Pentru a înțelege cât de tânără este populația, ar fi interesant să aruncăm o privire asupra repartizării pe grupele principale de vârstă: 0-14

ani reprezintă 42% din populație; 15-64 ani – 54,8% iar, peste 65 de ani – doar 3,2% din totalul populației.

Poate că vă întrebați ce rost au astfel de informații. Da, așa este ... în mână aveți *Curierul Adventist* și nu *National Geographic*. La sfârșitul lunii februarie și începutul lunii martie, o echipă de studenți de la Institutul Teologic Adventist au avut ocazia de a împărtăși vestea bună a mântuirii tocmai aici. Prin intermediul organizației Global Evangelism (<http://www.global-evangelism.org>), tinerii predicatori au avut posibilitatea de a gusta ceva din savoarea misionarismului extern. Tot mai des vedem că România trimite mesageri ai speranței în zone mai mult sau mai puțin apropiate nouă. Cred că a venit vremea să înțelegem că resursele umane de care dispunem sunt o binecuvântare, nu doar pentru noi, ci de acum înainte, putem acționa în direcția lucrării externe.

Este adevărat că activitatea depusă de cei 6 studenți împreună cu coordonatorul lor nu a fost misionarism, în sensul dedicat al termenului, dar cu siguranță ea reprezintă ocazia deschiderii unor noi orizonturi pentru biserica noastră din România.

După 7.000 de km parcurși, am ajuns mai întâi în Douala, port la Atlantic, și capitala economică a țării.

Grupul tinerilor misionari din Camerun (de la stânga la dreapta): fr. Sergobe – responsabil Departamentul Evanghelizare Unimea Camerun, Claudiu Hriscu, Daniel Bărcăcianu, Ioan Alin Feier, Marius Necula, Iosif Sălăjan, Emanuel Unteșu, Adi Iana, fr. Fajordo – coordonator Global Evangelism

Aici am avut o întâlnire de orientare cu organizatorii de la Global Evangelism, pastorii și conducătorii bisericii din Camerun și, bineînțeles, noi, evangheliștii (șapte români, un nicaraguan și un panamez). Am avut surpriza de a afla că nu suntem primii români care au lucrat pentru cauza lui Hristos în această țară.

Daniel Bărcăcianu poate că este cel mai încântat în această privință.

„Am avut surpriza să întâlnesc pe fiul pastorului care a lucrat cu fratele Curmatureanu în anii '30", spunea el. Printre cei mai bătrâni din biserică erau mulți care își aduceau aminte și de doctorul Paul Gheorghe (Iorga, așa cum am auzit de la unii).

Ocaziile de predicare a Cuvântului lui Dumnezeu, fie că au fost în aer liber sau în biserici, a reprezentat o adevărată provocare. Dar nimic nu ar fi avut loc, dacă bisericile nu s-ar fi implicat cu tot ceea ce sunt și au.

Emanuel Unteșu mărturisește: „Am fost impresionat în mod special de un om. Era creștin credincios adventist, prezbiter și ministru al transporturilor în cadrul guvernului camerunez. A participat la fiecare prezentare, la evanghelizare, în pofida numeroaselor sale întâlniri și deplasări oficiale. În ultima seară, întregul grup a fost invitat la familia dânsului. L-am întrebat despre cum se împacă religia cu funcția pe care o ocupă în stat. A răspuns simplu: Până la ora 18 lucrez pentru guvern, apoi restul timpului meu îi aparține lui Dumnezeu! Spre exemplu, a continuat el, înainte de evanghelizarea ta am mers din

ușă în ușă și am vorbit oamenilor despre Dumnezeu și despre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și le-am oferit cărți. Dacă aveau întrebări sau nelămuriri, veneam și seara următoare și stăteam de vorbă cu ei. Era ministru al transporturilor de treisprezece ani și adventist de patru ani de zile.”

Poate că tocmai acesta este secretul pentru care, în biserica în care a predicat Emanuel, numărul participanților era de cel puțin de 250 de vizitatori în fiecare seară. Cred că ați înțeles: lucrarea din casă în casă. Dumnezeu are o misiune pentru fiecare dintre noi. Fie că ești mic sau mare, sărac sau bogat, tânăr sau în vârstă, cu mult timp liber sau foarte ocupat, fără prieteni sau având mulți cunoscuți, indiferent unde te afli, Dumnezeu așteaptă ceva de la tine!

Să nu credeți că este ușor a face evanghelizare în Camerun. Recunosc că am plecat cu o preconcepție. În urma unor experiențe pe care le-au trăit unii dintre cei care participau la întâlnirile noastre, am fost nevoit să îmi corectez viziunea.

Iată ce relatează Feier Ioan Alin: „În momentul în care încheiasem predica și urma botezul propriu-zis, un bărbat matur se apropie de una dintre candidatele pentru botez și, printr-un gest fulgerător, încearcă să rupă haina de pe fata ce urma să fie botezată. Prezbiterii și membrii Bisericii Adventiste au sărit repede spre persoana care încercase să sfășie haina candidatei pentru botez și au început să discute cu ea. Aflaseră că este unchiul persoanei care urma să

fie botezată (care, în lipsa părinților, o creștea el) și că îi interzicea să se boteze. Unchiul recalcitrant a intrat în biserică împreună cu pastorul, cu câțiva membri și cu persoana care urma să fie botezată. După câteva minute, au ieșit toți afară, încuviințând că botezul poate avea loc, fără ca cineva să fie oprit de la aceasta. Lacrimi de bucurie au început să curgă pe obrazul fetei, în timpul în care celelalte 24 de persoane, care urmau să fie botezate, au început să strige și să cânte de bucurie.

A fost momentul în care am înțeles cel mai bine ce înseamnă bucuria în Africa și, mai presus de toate, am înțeles însemnătatea bucuriei în Domnul.

O altă persoană a trebuit să renunțe la casa părintească și să doarmă pe unde se putea când părinții au aflat că vrea să se boteze, dar nu a renunțat la botez, iar după trei zile, părinților li s-a făcut milă și au primit-o din nou acasă. Un băiat este amenințat mereu de părinți că, dacă nu părăsește biserica, nu-l vor mai primi acasă. Mi-a scris să mă rog pentru el, dar eu v-aș propune să vă rugați și voi pentru el și nu doar pentru el, ci pentru toată misiunea externă care are loc în Biserica Adventistă, pentru că și tu poți face prin asta ceva pentru misiunea globală.”

Credem că adevăratul rod al celor 19 predici, alături de rugăciunile de mijlocire, contacte personale și vizite, va putea fi văzut doar în Împărăția lui Dumnezeu. Dar și aici am putut vedea un licăr al fericirii cerești. Iată cum surprinde Adi Iana evenimentul botezului de aici:

„Și cum, oriunde și oricând, mai bun este sfârșitul unui lucru decât începutul lui, lucrarea pentru Dumnezeu s-a terminat – sau poate chiar atunci a început – cu un botez. Un botez în care bucuria regăsirii Mântuitorului a atins cote cerești. Una dintre persoane, care aproape seara de seară a fost prezentă la întâlniri, a ales să se predea Domnului în ultima clipă, la cel de al treilea botez din săptămâna respectivă, botez care a avut loc sâmbătă seara. Dragostea pentru El a fost mai puternică decât boala sau împotrivirea familiei și a prietenilor.

Pregătirea podiumului pentru prezentarea Cuvântului Domnului

Corul înălțând imnuri de laudă

Trei tineri, toți membri ai aceleiași familii, au ales să-și ofere viața Celui care este adevărata Viață. Fericirea de pe fețele lor cu greu poate fi descrisă în cuvinte; privindu-i, poți doar să simți un strop din fericirea cerului..."

Dar ce ne impresionează cel mai mult este că primim și acum vești ale efectelor benefice pe care vizita noastră le-a avut aici, în Camerun. Iată ce scria Mbondongo Christian, unul dintre responsabilii bisericii unde am predicat: „Frate pastör, aici toată lumea încă mai vorbește de dumneavoastră și de campania de evanghelizare și mai ales de remarcile făcute cu privire la lipsurile noastre. Știm că Dumnezeu v-a trimis, pentru că ați readus credința printre mulți dintre membrii noștri. Suntem în curs de a ne corecta greșelile. Vrem să începem prin a fi noi înșine credincioși ... Așa se face că inițiem un program care să-l intereseze pe fiecare membru al bisericii...". Cuvintele acestea trebuie înțelese în urma unei întâlniri cu întreaga biserică (erau vizați în special tinerii), care a avut loc într-unul dintre Sabatele petrecute acolo. Ca pastor, am subliniat nevoia de a rămâne la standardele înalte ale Evangheliei și de a nu prelua modele străine în ceea ce privește credința sau practica.

Să nu credeți că Biserica Adventistă din Camerun nu

se confruntă cu probleme și provocări.

În unele privințe, ea are mai multe probleme decât cea din România. Dar cu toate acestea, este demn de subliniat modul ordonat în care fiecare membru înțelege responsabilitatea pe care o are, ca un vestitor al Evangheliei. Fără ei, lucrarea noastră nu ar fi avut sens.

Cred că ocaziile de acest fel ne fac să înțelegem că suntem parte a unei familii mondiale și că slujirea nu poate avea limite de natură geografică ori etnică sau culturală. Vreau să-i anunț pe tinerii care citesc aceste rânduri că ocazia misiunii externe este o provocare prezentă. Dragii mei, nu neglijați dezvoltarea spirituală, dar nici educația formală. Datorită unei poziții privilegiate din punct de vedere geografic, dar și resurselor de care dispune, cred că, în viitorul apropiat, Uniunea Română va fi o sursă importantă de persoane care să continue adevărata muncă în misiunile externe.

Crezi că Domnul te cheamă să lucrezi pentru câțiva ani sau tot restul vieții în zonele defavorizate ale lumii? Roagă-te! Cercetează! Studiază! Pregătește-te! Caută excelența! Domnul are nevoie de tineri dedicați. Tu poți fi unul dintre ei.

*Marius Necula, pastor,
Comunitatea Belu,
Conferința Muntenia*

urmare de la pagina 23

Pavel Burlacu. Apoi, pe 29 septembrie 2001, ne-a vizitat fratele Florin Lăiu. Pe 18 mai 2002, ne-a vizitat fratele Lucian Cristescu. Pe 6 martie 2004, 18 septembrie 2004, și 12 martie 2005, am primit vizita fratelui Ioan Lascu din câmpul misionar Israel. Pe 17 aprilie 2004, ne-am bucurat de vizita fratelui Ioan Bidiuc. Grupul nostru a fost vizitat de numeroși frați și surori de acasă și din alte țări, care au găsit în grupul nostru spiritul bisericii din România. Ținem să mulțumim călduros fraților de la Uniunea Română și diversilor lucrători din țară pentru interesul și sprijinul constant de care am beneficiat din partea dânsilor. Am apreciat în mod deosebit întâlnirile fraților misionari din Diaspora română, care au avut loc la Cernica, în 2003 și în 2004. Grupul nostru a simțit nevoia de a ajuta în mod concret lucrarea din țară și, în acest sens, am făcut câteva colecte pentru studenți, pentru câteva centre regionale ale Institutului Sola Scriptura și pentru lucrarea cu frații din penitenciare.

În luna februarie 2005, pe durata a trei săptămâni, l-am avut în mijlocul nostru pe binecunoscutul pastor evanghelist Nicu Butoi. Încăperea numărul 2 din Advent Centre a fost neîncăpătoare pentru cei peste 100 de frați și vizitatori veniți să-l asculte... Fratele Nicu Butoi se va implica în lucrarea din Londra și din Conferința Anglia de Sud (din care face parte comunitatea română din Harlesden), cu răspunderi și în lucrarea românilor din Dublin, în câmpul misionar din Irlanda. Suntem încredințați că, prin implicarea dânsului, vom avea o prezență misionară mai vizibilă între românii din Londra. Marea Britanie și Irlanda au împreună 64 de milioane de locuitori și în jur de 22.000 de membri adventiști. Sperăm ca, prin comunitatea română, cât mai mulți români să-L cunoască în mod personal pe Isus și să devină, la rândul lor, ucenici, ducând Evanghelia zecilor de mii de români din Londra. Sperăm, de asemenea, să putem fi de folos și lucrării între britanici.

În ultimul Sabat din Advent Centre, pe 2 aprilie 2005, în sala principală, președintele Conferinței Anglia de Sud - Don McFarlane - a predicat despre necesitatea plantării de biserici noi, iar fratele Nicu Butoi, care a revenit la Londra, pe 31 martie 2005, a tradus de la amvon pentru frații români.

Aducem laudă Tatălui ceresc pentru bucuria înființării comunității române și sperăm ca lucrarea din Insulele Britanice să aducă multe roade pentru Împărăția Lui!

Marian Aramă, Edgware, Anglia

Tabăra de Sănătate 2005

Centrul de Educație pentru Sănătate Herghelia, ASEF și AST organizează a patra tabără de sănătate în ambianța montană deosebit de plăcută a Moeciului. Sunteți bineveniți, cu condiția de a aduce împreună cu dumneavoastră prietenii care au nevoie să-L cunoască pe Dumnezeu. Tabăra este organizată în special pentru a veni în întâmpinarea nevoilor lor. Va mulțumim pentru cooperare.

Perioada: 3 – 10.VII. 2005

Locul: Valea Bangaleasa – Moeci de Sus, jud. Brașov

Descrierea localizării taberei: Valea Bangaleasa, localitatea Moeci de Sus, în vecinătatea cunoscutei zone turistice Bran. O zonă deosebit de atractivă a munților Bucegi, cu posibilități de a efectua trasee montane la puncte de atracție (peștera Padina etc).

Program: Asigurăm program pentru copii între 4 și 12 ani. Pentru adulți, se vor susține prezentări de sănătate și activități practice pentru îmbunătățirea stilului de viață. Pentru cei interesați în pierderea greutatei corporale, oferim seminarii susținute de medicul taberei. Mini-clase de gătit, masaj, plimbări, excursii, gimnastică, foc de tabără și alte activități. Lecturi care vizează sănătatea pe toate planurile, „serii de familie”.

Cazare: În camere cu 4-6 paturi sau în cort personal.

Masă: 3 mese zilnic, dieta vegetariană

Preț: Adulți – 3.000.000 lei; Copii* – 1.800.000 lei

Cort: Adulți – 2.000.000 lei; Copii* – 1.000.000 lei;

*Copiii între 4 și 12 ani. Pentru cei mai mici de 3 ani, totul este gratuit.

Înregistrarea: Nume, prenume, profesie, data nașterii, adresa, telefon, adresa de e-mail. Avansul 500.000 lei de persoană. Vă rugăm trimiteți banii prin poștă. Trimiteți o copie a confirmării de plată la următoarea adresă:

Centrul de Educație pentru Sănătate – Herghelia, Ady Porkolab, Ceușu de Câmpie, 547 144 jud. Mures, Phone/Fax: +40-265-324 011 Email: romhes@rdslink.ro

În cazul în care nu veniți, vă rugăm căutați un înlocuitor, deoarece avansul nu va fi returnat. Capacitatea de cazare este limitată, de aceea locurile se vor ocupa în ordinea primirii înregistrărilor. Credem că vom petrece împreună un timp frumos și folositor.

Schimbări administrative

Începând cu data de 1 mai a.c., noul director al Agenției ADRA este fratele Cornel Roman, care a activat în calitate de pastor în cadrul Conferinței Muntenia. Mulțumim și pe această cale fratelui Emil Jigău, pentru slujirea sa în cadrul acestei agenții. Noul director al Centrului Video este pastorul Liviu Dumitrașcu, care a activat tot în cadrul Conferinței Muntenia.

(Emilian Niculescu / Uniunea Română)

Noile numere de telefon ale Uniunii Române

Iată care sunt noile numere de telefon ale Uniunii Române: 269.03.38; 269.03.39; 269.03.31; 269.03.32; 269.03.40 - fax

Rămân valabile pentru centrala Uniunii și numerele de mobil: 0744.388.030 și 0744.104.001.

(Cezar Iliescu / AARC)

Comisie care va examina activitățile de la Conferința Generală

Liderii Bisericii Mondiale Adventiste de Ziua a Șaptea au primit, pe data de 13 aprilie a.c., un raport care susține reorganizarea mai multor departamente mondiale ale Bisericii Adventiste, și au votat trimiterea acestui raport către o nouă comisie permanentă, care va evalua operațiunile acestei biserici pe parcursul perioadei de cinci ani, care va începe după sesiunea din vară a acestui an. Documentul a consemnat creșterea nevoilor unei biserici globale și a sugerat mutarea a 9 departamente de la Conferința Generală la Diviziuni. Noul comitet permanent va primi documentul ca pe una dintre sursele pe care le va lua în considerare în activitatea sa, care va începe după următoarea întâlnire a Comitetului Executiv al Bisericii, întâlnire în care se vor stabili termenii de referință și lista membrilor acestuia.

(Silver Spring, Maryland / ANN)

La odihnă

La odihnă

Daniel Boanță

(13.XII.1933 – 29.I.2004)

S-a născut în comuna Bujorul, jud. Teleorman, în familia Ilie și Ioana Boanță, fiind al 6-lea copil dintre cei 10. După o lungă și grea suferință, trece la odihnă cu speranța reîntâlnirii cu cei dragi, la revenirea Domnului Hristos.

Gherge Burtescu

(10.III.1927 – 13.XI.2004)

S-a născut în localitatea Șuța Seacă, județul Dâmbovița, într-o

familie cu șapte băieți și două fete, el fiind cel mai mare dintre băieți. De tânăr, primește botezul biblic și merge la Institutul Biblic de la Stupini, pe care îl absolvă în anul 1953. În același an, se căsătorește cu Cornelia și sunt chemați în lucrarea de predicare a Evangheliei în districtul Zimnicea, jud. Teleorman.

Familia lor este binecuvântată de Dumnezeu cu trei fete.

Păstorește bisericile din localitățile Zimnicea, Râmnicu Vâlcea, Constanța și, în cele din urmă, din Târgoviște, de unde iese la pensie.

Pe data de 13 noiembrie 2004, trece la odihnă cu speranța învierii la revenirea Domnului Hristos.

Ștefan Tudor

(10. V.1915 – 19.II. 2005).

S-a născut în localitatea Sinaia, într-o familie de credincioși ortodocși. În 1946, la vârsta de 32 de ani, s-a căsătorit cu Olimpia, văduvă cu doi copii. Mama sorei Olimpia avea o vecină adventistă de la care soții Tudor au cunoscut adevărul și apoi au fost botezați în Biserica Adventistă. Soții Tudor au găzduit mulți ani, în casa lor, serviciile divine ale grupeii de adventiști. Fratele Ștefan încheie alergarea pe acest pământ așteptând făgăduința Mântuitorului nostru scump, de a-L vedea față către față, la revenirea Sa.

Refrenul fericitei nădejdi

TEODOR HUȚANU

Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine, va veni și nu va zăbovi. (Evrei 10,37)

Fiecare dintre noi avem un mod obișnuit de a ieși din casă, însă, atunci când casa este cuprinsă de flăcări, obiceiul acesta se schimbă dramatic. Acționăm altfel când avem la dispoziție doar puțin timp.

Timpul scurt constituie o coordonată majoră a adventismului: credința noastră este legată în mod vital de partea finală a Planului de Mântuire. Evenimentele zilelor noastre ne conving tot mai mult că orologiul planetei va bate curând miezul nopții.

Nevoia acută de a conștientiza timpul scurt rămas este susținută de Sfânta Scriptură. Factorul timp este prezent atât în lucrarea Domnului Isus, în viața și misiunea urmașilor Săi, cât și în activitatea diavolului și a aliaților săi (de ex.: Ioan 17,1; 2 Petru 3,11.12; Apoc. 12,12).

Timpul scurt reduce lista priorităților noastre, până ajungem să mărturisim, asemenea apostolului Pavel: „Fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.” (Filipeni 3,13-14). „Pentru că timpul este scurt, ar trebui să lucrăm cu sârguință și energie îndoită.” (Ellen White, *Mărturie*, vol 3, pag. 153). „Cu o dorință arzătoare, Domnul Hristos așteaptă să Se manifeste în biserica Sa. (Ellen White, *Parabolele Domnului Hristos*, pag. 69).

„Ascultați, paznicul cheamă!”

De ce este atâta oboseală și apatie în universul spiritualității noastre, de creștinism căldicel? Ce s-a întâmplat cu fervoarea Sabatelor din povestirile pastorelor, colportorilor și ale credincioșilor de altădată? Unde sunt atractivele ore de rugăciune din Sabat și de la mijlocul săptămânii, ca o prelungire a spiritului de închinare din familie și din grupele mici? Ce cărți inspirate mai sunt studiate personal și în grup?

Seria acestor revizui de suflet ne scoate apoi din cămăruță și din biserică și ne trimite, pe traseul pașilor Marelui Medic și Păstor, la oamenii nemântuiți din jurul nostru. „Pentru că Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19,10). Mai este puțină vreme de har și foarte multă lume aleargă în alte direcții, și nu spre viață. Cine ar putea să oprească și să întoarcă din drum oaia rătăcită, fără a cunoaște Păstorul și a iubi ca El fiecare suflet plătit cu sânge dumnezeiesc? Avem timp și inimă pentru oameni? Vedem în ei familia Tatălui nostru? Timpul scurt are o dimensiune unică: salvarea (vezi 2 Petru 3,9).

Ziua Domnului este reperul profetic imuabil, care ne dezvăluie adevăratul rost al scurtimii timpului: „Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine, va veni și nu va zăbovi”. Incandescența dorului adunat de veacuri, de a vedea fața Mântuitorului nostru, are forța de a ne umple puțină vreme rămasă cu preocupări vitale pentru acest timp. Cum am putea sta singuri, fără rod, înaintea Mielului încoronat? Din pana Inspirației vine această somație:

„Fie ca Domnul să nu le dea odihnă, nici ziua, nici noaptea, aceluia care acum sunt fără griji și nepăsători pentru cauza

și lucrarea lui Dumnezeu. Sfârșitul este aproape. Domnul Isus ar vrea să avem totdeauna în minte gândul că timpul este scurt.” (Ellen White, *Scrisoarea 97*, 1886).

De două milenii, creștinismul stă sub semnul descifrării codului timpului Planului salvării. „Puțină vreme”, „foarte puțină vreme” stau în acord cu mărșăl refren profetic „Eu vin curând!” Nu credeți că ar fi bine, atunci când ne adunăm laolaltă, să intonăm încă o dată „Domnu'n curând se coboară pe nor...”, iar apoi, până la cealaltă întâlnire, să continuăm să fredonăm același refren al fericitei noastre nădejdi: „Cel ce vine, va veni și nu va zăbovi”? Atunci, noi de ce am mai zăbovim?

**„Sfârșitul este aproape.
Domnul Isus ar vrea să avem
totdeauna în minte
gândul că timpul
este scurt.”**

(Ellen White, *Scrisoarea 97*, 1886).

Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române

Societatea Creștină a
Oamenilor de Afaceri din România - SCOAR

Uniunea de Conferințe a Bisericii
Adventiste de Ziua a Șaptea din România

Avem deosebita onoare de a-i invita pe toți directorii de instituții sau firme, asociați ai societăților comerciale, precum și persoane fizice la a XVI-a sesiune a SCOAR, care se va desfășura în perioada 10-11 iunie 2005, la Palatul Culturii din Târgu Mureș. La această întâlnire vor participa invitați speciali din țară și din străinătate. Sesiunea se va încheia cu o reuniune muzicală la care vor concerta soliști și formații muzicale din țară.

Programul:

Vineri: 20.00 - 21.30

Cuvânt de bun venit, mesaj biblic și muzică

Sâmbătă: 10.00 - 13.00

Misiune SCOAR, prezentarea proiectelor Scoar, mesaj biblic și muzică

18.00 - 20.00

Reuniune muzicală

Pentru participare, vă rugăm să ne comunicați, până la data de 30 mai 2005, numărul de locuri și meniuri la tel.: 0726 280. 684 sau 0265 320.548, fax: 0265 320.549